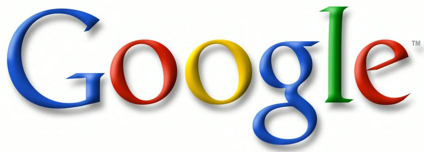
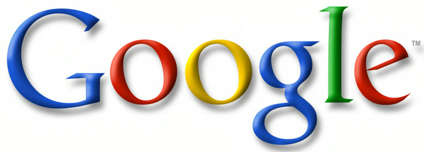

Google

HDI
HW 25GV I

VADERLANDSCHE

UITBOEZEMINGEN.

VADERLANDSCHE UITBOEZEMINGEN,

DOOR

MR. WILLEM BILDERDIJK,

EN VROUWE

KATHARINA WILHELMINA BILDERDIJK.

TE LEYDEN BY

L. HERDINGH EN ZOON,

MDCCCXV.

AAN DEN KONING.

Ontfang, Monarch, ontfang
Den zang
Van hartlijke Onderdanen,
Wier ziel, geheel aan U verpand,
Voor de eer van uwen fcepter brandt,
Voor de eer van 't dierbaar Vaderland,
Voor de eer van Hollands vanen.

Het

Het oorlogsſtaal beſlecht'
Het recht
Van Koningen en Rijken!
De lafaart hangt aan 't lotgeval,
Aan krijgsgeluk en volksgeſchal:
Maar deugd ſtaat onbezweken pal,
En blijft zich-zelv gelijken.

Verflaauw' by 't blikkrend zwaard
Vervaard,
Kleinmoedige of verrader!
Des braven lied ſtemt hooger ſnaar
In 't hachlijk uur van Staatsgevaar.
Geen Godvrucht ſcheidt zich van 't altaar!
Geen kroost, van zijnen vader!

18$\frac{3}{18}$15. BILDERDIJK.

BE-

BERICHT.

De twaalf eerſte ſtukjens van dezen Bundel waren reeds in de laatstleden Lentemaand in het openbaar uitgeſproken en dadelijk ten Druk beſtemd om oogenbliklijk op mijnen toen uitgegeven WAPENKREET *te volgen. De te loorſtelling, die zy ondervonden, maakte hun verſchijnen ontijdig, als de eerſte helft van Zomermaand daar was; en hiervan is het, dat zy thands te ſamen gevoegd zijn met de verzen die ons toen en ver-*

vervolgens ontvloeiden. -- Dat ook deze niet vroeger het licht zagen, wijte men der vertraging die, in deze dagen, de wederom drukke pers, uit overvloed van arbeid, aan elken Schrijver ondervinden doet.

B.

IN-

I N H O U D.

DE

Op bladz. 116 *reg.* 7, *staat:* ontperst *lees:* ontprest.
———— 117 —— 3, ———— band verknochtte —— pand verknochtte.

LEN-

LENTEZANG

IN

MDCCCXV.

*

LENTEZANG.

Iö! Iö! het zegelied
Word' juichend aangeheven!
De barſche Wintervorst verliet
Het grondgebied
Van Neêrlands vruchtbre dreven!
Hy zette naar 't bevrozen Noord
Zijn pletterende ſchreden voort,
En de aard mag weêr herleven!

Ontſluit dan, aarde, uw vruchtbren ſchoot:
Geen ſtormen meer die loeien!
Hy vlood
Die u in banden ſloot, —
Hy vlood, die aan uw ſtroom verbood
Zijn zoomen langs te vloeien!

De

De nachtvorst, opperste in zijn stoet,
Die 't kiemend zaadtjen smooren doet,
Ligt machteloos in boeien!

Gy, spruitjens, die de sneeuw omtoog,
Waagt eindlijk uit te schieten!
En beurt gy moedig 't hoofd om hoog,
Bedaauwde grashalmsprieten!
Violen, sluit uw kelkjens op,
En vangt den zilvren morgendrop!
De stormwind ligt in sluimer;
De Zefir plooit zijn wieken uit;
't Juicht alles, nu zich de aard ontsluit:
Ja 't vinkjen dat in 't rietbosch fluit,
Aâmt vrolijker en ruimer.

Geen eeuwen heucht een Lentedag
Zoo rijk als dees aan zegen.
Geen, die met zoeter vredelach
Ter trans is opgestegen!
Gy, Neêrland, boven heel Euroop
Bevestigd in uw zoetste hoop,
Wat heilzon is voor U ter oosterkim ontstoken,

Wat

Wat glansrijke uchtend aangebroken!
Wat zegen ftortte op Neêrlands grond,
Nu 't vreêgenot en rust hervond,
En 't dwangjuk zag verbroken!

Geen' wreevlen dwingland meer ten spot,
Bestemde de Almacht-zelve ons lot,
En stelde in WILLEMS hand den onverbreekbren fcepter.
Verbroederd en vereend van zin,
Verbindt ons onderlinge min,
Geen onvreê bruischt in 't hart; geen wreevlig zuchtjen rept er.
Geen oude vete of haat
Beftaat,
Nu aller hart eenftemmig flaat.

Aanfchouwt dien heilgen band, verheven hemelingen,
Die, 't aardfche ftofkleed kwijt, met Cherubynenkringen
Vereent in 't eeuwig hallel-zingen!
Laat uw ontneveld oog door 't ruim des ethers dringen!
Gy deelt in onze vreugd wanneer zy rein ontgloort.
Verheft met ons de jubelpfalmen,
En laat ons danklied in uw galmen
Zich mengelen tot één akkoord!

Bevoorrecht Neêrland, juicht, en knielt,
Door 't diepst gevoel van dank bezield!
Schoon ge eens der Volken rij ontvielt,
Werdt ge uit de smeulende asch herboren,
Met schooner glans dan ooit te voren.
Gods Almacht heeft den laatsten vonk
Die van der vaadren glorie blonk,
Met dubblen luister op doen gloren!

Vergeet nu 't geen
Gy hebt geleên.
Wat zeg ik, Nederlanders! — neen:
Laat de eeuwen heugen van uw rampen!
Des wareIds sloping moge alleen,
Als staal verbijt en marmersteen,
't Geheugen aan uw gruwbre weên
Verdelgen in haar zwaveldampen.

Zoo de overmoed
Met ijzren voet
Het ooit bestа, uw grond te naderen;

En

En dwinglandy
Haar heerschappy
Wil vestigen op 't erf der vaderen;
Dan ſcherp 't herdenken aan dat leed
Het ſtaal, tot haar verderf gereed!
En ſtoll' de bloedſtroom hem in de aderen
(Hy heult met Nederlands verraderen!)
Die dan dat ſlavenjuk vergeet
Dat ons de Dwingeland torſchen deed!

Beef Neêrland! — Neen, 't zijn ijdle ſchimmen!
Geen afgrond zal ons weêr begrimmen
In 't ſchrikdier, aan zijn boei ontſnapt!
ô Neen, geen Almacht zal gehengen,
Dat hy ons bloed op' nieuw gaat plengen;
Zijn voet ons weêr op 't harte trapt!

In ſchaaûw van palmen en olijven
Schaart ons de liefde om WILLEMS throon;
Schoon elders donkre wolken drijven
Op Neêrland ſtraalt de heilzon ſchoon!
Zoo de eendracht ſlechts ons ſchild mag blijven;
Wordt rijke welvaart aller loon!

Reeds drupt hier zegen uit de hemelen,
Waarheen wy de oogen ſlaan,
Wy zien den nijvren handel wemelen
Langs kade en wandelpaân.
Wy zien door 't drok gewoel der ſtraten
(Nog korts, zoo eenzaam en verlaten!)
Geen ſporen meer van d' overmoed!
Geen vreemden meer, die ons vervolgen;
En, daar zy al ons goud verzwolgen,
Nog ſpotten met ons drupplend bloed!

Ach, ſluipend, ſiddrend voortgetreden,
En nageſpied op onze ſchreden,
Verraste ons zelfs by 't ſchuldloost wicht
Geen lachjen meer op 't aangezicht.
Geen moeder wist er meer van vreugde;
Geen vaderhart, dat zich verheugde,
Of de Almacht danken kon voor 't leven van zijn kroost!
Geen grijzaart kon meer vreedzaam ſterven,
Daar hy den dierbren zoon moest derven
Wiens blik hem ſterken moest met troost!

ô Heil! geleden zijn die jammeren!
Gy, vaders, boven al, verheft uw hart tot God!
Gy, moeders, die uw kroost als weêrlooze offerlammeren
Zaagt weggevoerd door 't roovrenrot!
En al wie de eer het hart deed zwellen;
Het gruwzaamst noodlot tegenſnellen
Op 't bloedvergietend moordſchavot!
Ach Oudren, voelt ge uw oog geen zachten traan ontſpringen?
Daar zijn geen beulen meer die met bebloede klingen
U 't dierbaar kind uit de armen wringen,
Wiens afſcheidskus u 't leven kost!
ô Dankt de bron van zegeningen!
Geen kracht van zwakke ſtervelingen
Heeft Neêrland van dien vloek verlost!

ô God! die rampen zijn geleden
By wier herinring 't bloed verſtijſt!
Ons Holland, als de worm vertreden
Waar wreede moedwil ſpot meê drijft,
Mag, aan der beulen voet ontwrongen,
Weêr zegen ſmaken in 't beſtaan;
En 't heft, met duizenden van tongen,
Het juublend lof- en danklied aan!

Ontvalt de ſtift my, van de ontroering
Die de ingewanden ſchokt?
Of is het blijde geestvervoering
Die my den traan uit de oogen lokt?
Is 't vreugd na doorgeſtane plagen,
Of ſiddring, die my 't hart doet jagen
Voor 't geen de toekomst.... Neen: verhoê 't,
Weldadig God der Nederlanden!
Weer 't onheil af van onze ſtranden!
Miljoenen vallen U te voet
Met opgeven hart en handen;
Wier boezems van erkentnis branden;
Wier ziel de zelfde bede doet!

ô Neen, Gy zult ons niet begeven
Zoo 's wanelds geesſelroê weêr nieuwe ſtriemen ſlaat,
't Is hier geen throon, door dwang verheven,
Ze is van de ſmetten vrij gebleven
Die op den Gauler zetel kleven;
Neen! 't is een throon, door U geſteven,
Die op geen bloed noch puinhoop ſtaat!

Ge-

Gebied uw Englenwacht te waken
Om WILLEMS Koningsthroon!
Doe, doe ons eigen baat verzaken,
En offren we ons belang aan zijn gewijden throon!
Hy zal zich Vorst en Vader toonen,
Zijn kindren met zijn liefde lonen;
Zijn deugd trekt alle harten aan
Die voor gevoel van grootheid ſlaan!

Neen, Neêrland, ducht geen nieuwe ellende;
Maar ſtel uw zaak aan God!
Hy, die zoo menig onheil wendde,
Beſtiert ook thands ons lot:
't Vereend Euroop zal voorwaarts ſtreven,
Door de Almacht zelv ten ſtrijd gedreven,
En ſtorten d' onmensch neêr in 't zand.
Dan zal 't verderf zijn loop bepalen,
De wareld, vrijen adem halen
In d' onverbreekbren eendrachtsband!

Gy, enklen, die U 't zoet verbittert
Ons in zoo volle maat door de Almacht toegedeeld!
Die, waar Haar macht zoo zichtbaar ſchittert,
U ingebeelde rampen teelt!

Van

Van waar die onrust in uw boezems?
Wie ziet de rijke lentebloezems,
En wanhoopt aan de zomervrucht?
Naauw hoort gy 's Dwinglands vloeknaam klinken,
Of waant reeds 't flachtzwaard te zien blinken,
Dat niemand dan de lafaart ducht!

Wat zeg ik? Neen, ô neen, Bataven,
Gy zult uw vroeger eernaam ftaven,
En toonen u der Oudren bloed.
Geen vrees zal ooit uw moed verflappen,
En, moest gy 't fchrikdier tegenftappen,
Het waar, als 't braven voegt, met Vaderlandfchen moed.

Dan neen, nog fmaakt gy 't heil volkomen,
Dat vrede en rust u biedt!
Gy moogt geen donderwolken fchroomen,
Als 't zonnegoud zijn ftralen fchiet!

Ploeg, Landman, ploeg de diepe voren
Met kommerloos gemoed:
Haast fchenkt het rijkgezegend koren
Uw' fchuren overvloed.

Geen

Geen krijgsheir zal uw vlijt verftoren
Met alvernielbren voet:
Uw nijverheid gaat niet verloren;
'Thands plengt ge een willig zweet voor bloed:
Een zweet, u duizendmaal vergoed;
En de arbeid valt u zoet!

Laat, herders, laat het fchaapjen weiden
Langs heide en klavergras.
Thands moogt gy 't vrij ter laafnis leiden
Naar de onbefmette plas;
Geen roovers meer, die fluikend loeren
Om u uw eigendom te ontvoeren!
ô Neen, geniet het ongeftoord!
Gy ziet geen zwerm van lijfftaffieren
Het vreedzaam veld meer overzwieren,
Nog onverzaadbrer dan de gieren
Die leven van den moord!

Wanneer Natuur de loovrenzalen
Met groen gewelffel fiert,
En 't vol orchest der woudchoralen
Des zomers weêrkomst viert;

Dan

Dan moogt gy, moê van om te dwalen,
By 't rooſtren van de zonneſtralen,
Met ongedwongen ademhalen,
Met zorgloos hart en zonder ſchroom,
U vleien aan des beekjens zoom.
In 't mollig zodenbed gedoken,
Zal u 't geweld niet meer beſtoken,
En werpen u zijn boeien om.
Leg, herder, leg u veilig neder:
Geen woeſtaart ſtoort uw ſluimer weder;
Uw rustbed werd een heiligdom!

Thands kent zich 't ſchuchtre maagdlijn veilig,
En ducht geen list of wulpsch geweld.
Den brave is de eer der kunne heilig;
Geen' ſnoodaart, die van moedwil zwelt.
Hoe ſiddrend plach zy voort te ſtreven
Langs de overal beſpiede dreven,
Wanneer haar 't melkvee riep naar 't veld!
Hoe plach zy dan, van vrees bekneld,
Voor 't ritſlen van een blad te beven!
Thands vliegt zy 't morgenrood vooruit,
Al luiſtrend naar het zoet geluid

Van

Van 's herders zachte tooverfluit,
En weet van geen ontrusten.
ô Wel ons, dat de Almachte hand
Die geesfels van ons Vaderland
Verjoeg van deze kusten!

Vlecht tuiltjens, Veldjeugd, voor den rei
Die omzwiert langs de groene zoden:
Laat herdersriet en veldschalmei
De Nymfen tot de feestvreugd nooden.
Weeft kransen voor den zomerhoed,
Met tulpen, vol oranjengloed,
Met krokus en narcis doormengeld;
En hou de frissche myrthfestoen
En Vredes zacht olijvengroen,
U onderling omstrengeld!

't Is thands die tijd niet meer van schrik,
Die op verwoesting roemde,
En 't bruidpaar in één oogenblik
Tot eeuwig scheiden doemde.
Die bange dagen zijn voorby!
Ons hart, ons hartsgevoel is vrij!

Mirtyllus, ſla uw zoekende oogen
Vrijmoedig over de aard,
Of zy de weêrhelft vinden mogen
Met wien gy in den raad des Hoogen
Voor eeuwig wierd gepaard!

Schroom niet, den blik thands op te heffen;
Uit ſiddring dat ze uw hart mocht treffen
En hopelooze liefde uw boezem wierd tot ſtraf.
Neen, vrees die ſchoonheid niet te ontmoeten:
Geen dwingland ſcheurt u van haar voeten; —
Geen beul, haar van uw boezem af!

Gy zult uw veldfluit niet verwisſelen,
En 't zoet geluid van 't blaadrenritſelen,
(Wanneer het windtjen ruischt door 't groen)
Voor trommelklank en krijgsklaroen.
Uw weêrhelft zal niet eenzaam zuchten;
Geen onverzorgde huwlijksvruchten
U hun geboort' beweenen doen!

Geen

Geen ſchatting wordt u meer ontwrongen;
Van goud, en kudde, en graan:
Geen rot van roovren opgedrongen,
Die aan uw gullen disch verzaân;
Met ſlangenlist en addrentongen
U honen en verraân.

Menalkas, ſtrek uw matte leden
Gerust op 't ſterfbed uit;
De Vorst, op Neêrlands throon getreden,
Zal waken voor uw ſpruit.
De menschlijkheid ontſluit de deuren,
En bergt uw huwlijksloot;
Geen dwingland die hem heen zal ſleuren,
En wijden aan den dood!

Gy Geeſten, die op Vorst en Volken
Beſchermende Englenwieken ſtrekt;
En 't hart voor moord- en oorlogsdolken
Met uw onzichtbre ſchilden dekt,
Ô! Stort de volheid van die liefde zonder boorden
Die U, voor de eeuwigheid, in één gevoel verſmelt;
Op Neêrlands kindren uit! Haalt toe de broedrenkoorden
Wier ſterkte veiligst hoedt voor 't dwingende Algeweld!

Gerechte Hemel! Neêrland was,
Dat uit der waatren diep
Ter Uwer eer' zich ſchiep!
't Verdween van aard en waterplasch!
Het vrij, het moedig Nederland
Verzonk in boei en ſchand.

Gy, toonbeeld van Gods gunst en macht! —
Veroverd zonder zwaard,
Verdween uw naam van de aard,
En 't ons vervangend Nageſlacht
Moest vragen op der vaadren grond
Of Neêrland ooit beſtond?

Ach! dat voor 't minst het ſchuimend nat;
(De vijand, eeuwen lang
Weêrſpannig aan uw dwang!)
Ons worſtelend verzwolgen had!
Nog waar de naam van 't edelst volk
Gebleven aan de kolk.

Nog

Nog had hy met uw leeuwenvlag,
Waar 't daglicht rijst en daalt,
Op 't lot gezegepraald,
En de aard getroffen met ontzag: —
Dan zelfs had hem die fchrikbre val
Vereeuwigd door 't Heelal.

Maar! de adem van een dwingland blaast,
De thronen ftorten neêr,
De volken zijn niet meer!
En de aarde, fchokkende en verbaasd,
Ziet op en kent zich-zelve niet,
Noch weet, wie haar gebiedt!

Zy ducht in haar beklemde borst,
Met zoo veel fnoods bevlekt,
Met zoo veel doôn bedekt,
Dat heur in 't bloed doorweekte korst
Heel d'afgrond, worftlende in haar fchoot,
Een fcheur ter opvaart bood.

Helaas! niet ijdel was die vrees.
De op roof verhitte Hel
Gaf van dien throon bevel,
Die ſteigrend tot de wolken rees,
Geſticht uit ramm'lend doodsgebeent',
Beroofd van 't grafgeſteent!

Voor 't menschdom ſcheen de jongſte dag:
Neen, 't jongſte licht ging ſchuil
By 't moord- en noodgehuil,
Vermengd met woeſten duivlenlach
Die d'Englen 't hair te berge joeg,
En God voor 't voorhoofd ſloeg.

Nu daalde 't wraakvuur in de hand
Der Almacht vlammende af,
Vergruisde kroon en ſtaf,
Met d' opgeblazen' dwingeland,
En 's afgronds opgeſpleten poel
Verzwolg den gruwelſtoel.

Rijst, Volken, die in 't juk verkwijnt;
En heft het hoofd weêr op!
De nacht besteeg haar top;
Zy kantelt, breekt, verbleekt, verdwijnt:
De goudgestraalde morgengloor
Schiet langs den hemel door!

Wat zeg ik? Neen 't is dag op eens;
Geen flaauwe morgenlonk!
Neen, 't Godlijk machtwoord klonk
Door d'ijsbren baiert vol geweens;
En 't middaglicht in hoogste kracht
Borst uit den schoot der nacht.

Dank, hemel! dank! wy vallen neêr;
We aanbidden U die redt,
Verhoorder van 't gebed!
Gy schonkt, Gy schiept ons 't aanzijn weêr;
De strot dien 't doodlijk zwaard doorhieuw,
Heraâmt, en leeft op nieuw.

Oranjewimpel, waai, waai uit,
En meld het lucht en vloed!
En gy, ô Windenstoet,
Verkondt, tot waar uw adem stuit,
Van avondkim tot dageraad,
Dat Neêrland weêr bestaat!

Gy, Volken van dees wareldriem,
ô Reikt aan Nederland
De thands weêr vrije hand,
Nog bloedig van den ketenstriem;
En zweeren we oorlog aan den dwang
Tot 's aardrijks ondergang!

Maar gy, ô rijzend nageslacht,
(Zoo voit een moedig kroost
Om vaadren zwakheid bloost,)
Gy wien een nieuwe heileeuw wacht!
Wisch gy van Hollands dierbren naam
Den opgeladen blaam!

Zy

Zij eeuwig 't vuur van twist gedoofd,
  Zoo jammerlijk geboet
  Met vrijheid, bloei, en bloed!
Schaar eeuwig om uw Vorstlijk Hoofd,
En leef en ſneuvel aan zijn zij,
  Bataaf, rechtſchapen, vrij!

B.

---

*

AAN EEN FEESTDISCH.

't Heil der vrije Batavieren,
  Wien ter eer' wy onze borst
Met het blijd oranje fieren,
  Neêrlands aangebeden' Vorst!
Hem, wien alle harten gloeien
  Van oprechte liefdevlam
Moog dees eerebeker vloeien!
  HEM, EN ZIJN DOORLUCHTEN STAM!
Dat hy bloeie! dat hy leve,
  Immer overdekt met roem!
En, vervloekte Dwangzucht beve,
  Waar men ooit Oranje noem!

Ex tempore. B.

DE

DE BLOEDHOND.

De bloedhond, eens in band geklonken,
  Ontbloot de felle tanden weêr,
En ſtuift, van nieuwe woede dronken,
  Door 't hem ten perk geſtelde meir.
Ontembaar door gevoelde ſlagen
Waarmeê hy 't nest zich uit liet jagen;
  En moê, in brandend ongeduld
Aan 't toegeworpen been te knagen,
Verſtout hy zich een ſprong te wagen,
  Die half Euroop met ſchrik vervult.

C 3   Thans

Thands gaat het op een nieuw aan 't kelen;
  Beeft herders! wacht u, lamm'renkooi!
Hy vindt er die ze met hem deelen,
  Indien hy flachting vindt en prooi.
't Is lang, dat hy naar 't bloed verfmachtte
  Dat fteeds zijn kaken heeft befpoeld,
Naar moedwil en verfcheuring trachtte
  Die 't helgloedaâmend hart verkoelt,
En 't hemelzalig uur verwachtte,
  Dat de aarde weêr zijn fchrik gevoelt.

Wat zult ge thands, bedeesde lammeren,
  Daar 't monfter naakt, en om zich bijt? —
U nederftrekken, blaten, jammeren,
  Tot dat het u aan flarden rijt? —
Of zult gij thands, geflacht en zeden
Verloochnend, met gefcheurde leden,
  Nog druipend van zijn vroeger wond,
Hem naadren in geveinsde beden,
Om aan der moordren fpits te treden,
  Die roof en fchennis hem verbond?

On-

Onnoozlen! waant gy hem te blinden?
  Hy kent u fmaaklijk bloed, en wol;
Geen klaauw of tanden tot verflinden;
  Geen wolvenhart, van vraatzucht dol.
Geen brave kan met woefte beulen,
  Wien 't bloed van muil en nagels vloeit,
Geen eedle ziel met fnoodaarts heulen,
  Wier hart natuur heeft toegefchroeid;
En de afkeer blijft niet werkloos fmeulen,
  Die wederzijdfche boezems gloeit.

Welaan dan, onder 't lot gebogen! —
  Ligt neêr, en offert u den moord.
By 't laatfte bloed, u uitgezogen,
  Zij 's monfters wellust niet geftoord!
Doch neen, fchept moed! Getrouwe knapen
Staan pal, en vliegen reeds te wapen,
  En wachten 't grijnzend ondier af!
Het nader' met zijn roofgezellen;
Zy ftaan gereed hem neêr te vellen,
  En af te keeren op hun ftaf.

Gevloekte bloedhond, durf flechts naderen!
  Ook ons blaakt woede en razerny.
Geen druppel bloeds doorvloeit hier de aderen,
  Of 't zweert u dood, Europa vrij.
Ja, durf de fchaapskooi overvallen;
De Herder waakt voor heerd en ftallen.
Wy fcharen ons by duizendtallen;
  En 't zijn geen herdrenftaven meer;
Maar jaagrenmoed en jachtroerknallen
  Ontfangt u op 't geveld geweer.

Haast zien wy 't u door 't harte boren,
  Op 't juichend aardrijk uitgeftrekt;
In 't bloed uit eigen wond verfmoren,
  Met hoon en vloeken overdekt!
De Hemel-zelf zal vreugde fchreeuwen,
  Daar 't Péan door de wolken kraakt;
't Zal vrede zijn met Wolf en Leeuwen
  Als gy uw tijgrenadem braakt;
En heilig is aan volgende eeuwen
  De dag die om uw doodftuip blaakt.

ô Rijst,

ô Rijst, ſpoedt aan, gy morgenſtralen
  Die 't gruwzaam rif beſchijnen moet;
En 't eeuwig bloedbad zal bepalen
  Dat eindloos zwaddert om zijn voet!
Wel, wel hem! die der Volken plagen,
Die 't juk, zoo lang met ſpijt gedragen,
  Op 't hoofd des booswichts wreken kan;
Dien Mas-anjello onzer dagen
Den kogel door den kop zal jagen,
  En vrijen de aard van heur tyran!

B.

---

*

AAN DE

VERBONDEN VOLKEN.

Bataven, Belgen, en gy Volken
  Van Oost, en West, en Noord, en Zuid,
Zoo verr' het blaauw der Waterkolken
  Het aardrijk in zijn armen fluit.
Vereent u! — Ja, na zoo veel flagen,
Op d' Alverdelger weggedragen,
  Herrijst hy uit het bloedig zand;
Befpot uw lauwren en trofeën,
En dreigt met zevendubble weën
  Wat eens zich ophief uit zijn band.

Te

Te vroeg is 't zoenwoord uitgesproken
En 't zwaard, der roest ten prooi, gegijzeld in de schee;
Het monster, op zijn rots aan 't waakzaam oog ontdoken,
Vliegt met gescherpten tand van d' overkant der zee.
Hem binden Godgeheiligde eeden,
Noch bondschap, aangegaan voor 't Godlijk aangezicht,
Noch weldaad, eer vergund dan knielend afgebeden,
Die d' adem hem behield en 't langverbeurde licht.
Hy heeft op nieuw en trouw en menschlijkheid vertreden;
Den gruwelstander opgericht.

Welaan dan! 't harnas aangeschoten,
Den lauwerrijken helm op 't moedig hoofd gedrukt!
Koomt, Vorsten, Helden, Legergrooten,
Koomt, lot- en druk- en stamgenooten,
De handen weêr in één gesloten,
En, met vereende kracht op 't ondier aangerukt!
Het menschenbloed is weêr vergoten,
Een koning van den throon gestoten,
En duizenden van tranen vloten;
En 't schaamtloos monster juicht daar hy dien zetel drukt.

Wat toeft gy? komt, fchiet uchtendwieken,
Schiet vleugelen der winden aan!
Vliegt toe van 't vroegfte morgenkrieken!
Van waar de dag verdwijnt by de afgerende baan!
Te velde! ziet den Rhijn, die de uitgeftoken armen
U toereikt; ziet de Maas, de Moezel, doodsch van fchrik!
Gy zwoert hun, vrijen loop; gy zult hun boord befchermen:
Verfchijnt; uw eed grijp' ftand! verzuimt geen oogenblik!
Ziet Albions, zie Pruisfens dapperen
In 't wapen. Ziet den Liebaart wapperen,
Wiens aanblik d' onverlaat door merg en beendren knaagt.
Hy knerst van dolheid op de tanden,
En 't ftormt in 's booswichts ingewanden
Van vlammen die de fpijt door oog en gorgel jaagt.
De tijger grimt met ijslijk huilen
Om d' aan zijn klaauw ontjaagden roof,
Gebergte, en bosch, en diepe kuilen
Schreeuwt de Echo, met zijn brullen, doof.
Zijn vloek doorboort de hemelzalen;
Hy zweert by 's afgronds jammerdalen
Zich wraak, en d' afgrond vreugd; het menschdom, enkel moord,
En wat die hel verduurt, die in zijn boezem gloort.

Af-

Afgrijslijk ondier, vloek, en knarſetand van woede!
De Hel vloekt met u, huilt, en brult:
Maar de aarde beeſt niet meer voor uw geknakte roede:
De tijd van wraak genaakt, haar lijden werd vervuld.
Ik zie u reeds, met brandende oogen,
Op nieuw door 't Krijgsgeluk bedrogen;
Wanhopig wentlen langs den grond;
Uw ijzren ſcepterſtaf met eigen hand verbreken,
Het ſchaamtloos hoofd van angst verſteken,
En bijten 't bloedig gras met doodsbeſtorven mond!
Ja, de Almacht ſpoedt ter wraak: Europaas legermachten
Vergaadren. Beef, Verraâr, men durſt uw' trots verachten!
Ga, Vorſtenmoorder, voer uw Koningsbeulen aan,
Zoo waardig om met u den afgrond voor te ſtaan,
Met u in 't bloed gemest, volleerd in 't menſchenſlachten!
Afſchuwlijkst wangedrocht, dat uw griffoenenſchachten
Voor 't oog des hemels, die u neêrwierp, uit durſt ſlaan!
De Godheid... (ô mijn borst!) — Zy ſpreekt: GY ZULT VERGAAN!
ô Mocht mijn taal...! maar ach, zy heeft, zy heeft geen krachten.
Wat kan zy dan de drift van 't barſtend hart verraân!

Mijn zangdrift, hoe! gy zwijmt? — Wat zet uw' ijver palen? —
Heeft dan de krachtigſte aller talen

Geen

Geen' uitdruk, ſterk genoeg, te baat?
Moet me, in mijn hoogſte vuur, 't beſtemplend vloekwoord falen,
Om d' afſchuw van mijn ziel, om 't duivlenbeeld te malen,
Van die in Helſchen aart de Hel te boven gaat!
ô Waar mijn gorgel ſtaal, om wraak en vloek te ſchreeuwen.
Mijn borst, een koopren klok die aarde en zee doorklonk!
Verdoofde zy 't gebrul van de Abisſijnſche leeuwen;
Dat de onmensch, op haar kreet, door 't ſplijtend aardrijk zonk!
Maar zwijg, gy zwakke Lier! - Die de oorlogsdonders brommen,
De Godswraak melden kon, ſchiet eindlijk hier te kort; —
Hem malen, ſtervling, is verſtommen,
Die, meer dan eens ten top des gruwelthroons geklommen,
Een dubblen bliksem eischt, eer hy verpletterd wordt!
Mijn hand kan, moet het zijn, den wagen
Van Lucifer, door 't zwerk gedragen
Doen raatlen door het oor: den donder, op zijn hoofd
Gebroken, klaatren doen terwijl hy 't brein doorklooft;
Maar, andermaal dien kar in zegepraal beſtijgen,
En die hem nederbonsde, in nieuwe vlucht bekrijgen,
Dit, Hemel! is te veel. Dit wist geen Englentong
Te melden, ſints ze uw' naam het heuchlijk hallel zong!
Hier beeſt de ſchepping; hier dreigt de aardbol uit zijn harren
Te ſpatten, om zich-zelv' in 't grondloos onbeſtaan

Te

Te werpen; en de morgenſtarren
Verliezen 't evenwicht, en zuizlen op heur baan. —
Dit gaat Uw kroon te na, ô Godlijk Alvermogen;
Vertoon u, daal, barst uit, en ſtort' hy anderwerf!
ô Laat my dees triomf op 's afgronds macht beoogen,
En 'k offer u mijn' dank, en ſmelt van vreugde, en ſterf!

B.

DE

DE FRANSCHEN.

Europa, kent gy thands de Franken,
Verbasterd Kaïnskroost, uit duivlenzaad geteeld?
Is nog uw oor verkuischt met Frankrijks tooverklanken,
En zwelgt ge nog hun zwijmeldranken,
Terwijl ge u-zelv en God vergeet?
Hun nooddruft is verraad en moorden;
Hun eeden zijn slechts tooverwoorden,
Waar kunst de onnoozelheid op 't rustbed meê besluipt;
Hun lust is bloed, en gruwlenplegen;
Hun God, den opperthroon bestegen,
De Satan, wien de vuist van bloed en zwadder druipt.

Zie,

Zie, zie hen met laaghartig vleien,
Op nieuw om 's monfters zetel reien,
Uit bloedig bekkeneel en beenders opgerecht!
Op nieuw den duivlenftandaart heffen,
En joelen om het hart te treffen,
Dat nog aan God en deugd, aan eer en braafheid hecht!
Nog gistren kropen de onverlaten
Voor 't wettig recht der kroon, met laf geveinsd ontzag,
En boden 't hart, den arm, van plichtige onderzaten;
En de eed, de kreet van trouw, fteeg hooger dan de dag:
De zon duikt naauwlijks; neen, heeft pas in top geblonken,
Of 't Staatsverraad barst uit, en Frankrijk is niet meer.
't Is Afgrond, Duivlenrijk; en Frankrijks grond, verzonken:
Het huichlaarsvolk ftond op, en wierp het masker neêr.

Zie daar uw werk, Euroop! Des Hemels donder rolde;
Hy ftelde 't wrekend zwaard in uw getergde vuist;
De ontzette Dwingland zuizebolde,
Waar, waarom hem den kop, de beenders, niet vergruisd?
De Godsftem vloog door 't zwerk, zy ratelde in de wolken;

En

En doemde 't heilloos hoofd met heel zijn vloekgespan:
„ Wreekt de Almacht, wreekt u-zelv', aan 't juk ontrukte volken!
„ Zwaait hier Heur bliksem thands, verpulvert den tyran!" —
En gy, gy kost dien beul, dien vloek der aarde, sparen?
Riept menschlijkheid, genade, en zachtheid voor hem in?
Helaas! een helgeest-zelf, den boezems ingevaren,
Begoochelde U het hart, vermond in menschenmin.
Die Satan, die 't geweld zijn werktuig zag ontscheuren,
Drukte, Edelmoedigheid, uw stem, uw tonen uit;
En, hem nog eens 't verderf te ontsleuren,
Was d' Afgrond zegepraal en nieuwgewonnen buit.

Hoe! zoen met d' Afgrond? Christnen, braven,
Gelooft gy dat die ooit op 't Wareldrond bestaat? —
Neen; vijandschap met God, en eeuwig duivlenslaven;
Zie daar de Vreê met hem, die haar verzoenloos haat!
Voorzienigheid, zie neêr! ô laat uw arm hem stuiten!
Straf, bliksem uit het hoogst der heemlen op hem af!
Helaas! geen sterflijke arm volvoert uw raadsbesluiten:
Of siddert van 't besef der gruwlen by hun straf.

Vol-

Volëind ze! — Of moest ons hart, nog veel te licht bewogen,
Verharden voor een Volk, zoo trouwloos als de Hel?
Hun gruwelaart nog eens uitſchittren voor hun oogen,
Op dat men 't Recht aanbidd' van 't dondrend wraakbevel?
Welaan dan! 't is gehard, met dubbel ſtaal gewapend!
Het voedt geen weekheid meer voor 't Vorſtenſlachtend rot!
En 't ſchudt die logheid uit, op 's afgronds boorden ſlapend,
Steeds, waar de plicht beveelt, in wederſtand met God.
Ja, heul' de Kannibaal met Koningsmoordenaren,
Van aller Volken bloed op 't voorhoofd overſpat!
Wier vuist geen haardſteê duldde, of tempel, of altaren,
Die 't niet met euvlen klaauw en omkeerde en vertrad!
Geen zuigling aan de borst die 't niet ten roof beſtemde!
Ten roof? Ten moord; ter hell'; ten onherſtelbren doem!
Terwijl 't het edel zwaard dat GROOTE HENRIK klemde,
Voor 't moordtuig wisſelde, der Ravillacken roem!
Neen, 't is geen Dwingland ſlechts, die op hun hoofden trappelt,
En op hun ſchoudren zweeft, en in hun borst gebiedt,
Zich kroonen zet op 't hoofd, met warelden geappeld,
Met bliksemen gepunt; het is dat monſter niet.

Neen, 't zijn des booswichts vloekverwanten,
't Is heel dat duivlennest, dat in zijn dolheid deelt, —
Hem koeftert met het hart, zijn moordbanier durft planten; —
't Is 't Godverwaten volk, tot 's aardrijks vloek geteeld; —
't Godlastrend Helgebroed! daar 't in den eedbreuk dartelt,
Door fchuiflende addrentong zoo gruwbaar als door 't hart;
Dat, in zijn fchandlijk juk, van helfche vreugdftuip fpartelt; —
't Is dit, dat God en de aard tot hun verdelging fart!

Verdelging? — Ja, zy is gezworen!
Hun naam verga van de aard met 's aardrijks heerfchappy!
Europa, zoo die naam blijft ritslen door uw ooren,
Is 't aardrijk fteeds ten roof, en niets op aarde vrij.

B.

NA-

NAPOLEON EN DE FRANSCHEN.

In ONE *detested mind we trace*
The vices of the ſavage race!
His boſom knows no other joy
Than worlds to ravage and deſtroy.
From murder all his glory ſprings;
He gives deſtruction ſpreading wings,
And ſtill his flatt'ring ſlaves dare raiſe
Him trophies and proclaim his praiſe,
While Heav'nly juſtice ſeems to ſleep,
And Nations at his horrors weep.
When will Thy wrath awake, ô LORD?
When willst Thou draw th'avenging ſword?
When ſhall that thunderbolt be hurl'd,
Which from this Tyrant frees the world!

Zoo ſpelde uw vrees dan waar, ſtandvaste Brittenlanderen;
Toen heel Euroop, vereend, met zegenrijke ſtanderen
Den dwingland ſtorten deed van d' overheerschten throon;
En dien Caligula de zoen werd aangeboôn!

Te recht verbleektet gy en ſtolde u 't bloed in de aderen,
Toen gy de hel en de aard in bondſchap zaagt vergaderen,
En 't ſchrikdier ſparen zaagt, dat uw gerechte haat
En ſchande zwoer en dood; d' ontthroonden onverlaat
Door heel een Vorſtenſchaar grootmoedig zaagt bejegenen,
En hen 't verbond met hem bevestigen, en zegenen;
Ja, zeegnen in hun hart als weldaad! Kon het zijn,
Dat zich 't verbaasd Euroop zoo blinden liet door ſchijn?
Hoe, hoe kon 't menschlijk hart, zoo moê van 't bloed zien ſtorten,
Zich vleien met den waan, als waar hem d' arm te korten
Genoeg voor 's warelds rust, en 't bloedmeir perk bepaald
Dat immer golven moet zoo lang hy adem haalt!

Miljoenen hadt gy veil, ô Britten, met uw leven,
En niets was u te veel om voor zijn val te geven!
Te recht ontzettet gy toen 't licht hem wierd behoed!
Gy zaagt reeds in 't verſchiet de purpren zee van bloed,
Die, zoo hy zich door list den boei wist uit te woelen,
Den naauw gedroogden grond op nieuw zou overſpoelen.
Europaas zegepraal had aller hart verheugd;
Gy, zaagt het ſiddrende aan, en ijsdet van haar vreugd!
Ja weendet zelfs om 't lot dier honderdduizendtallen,
Zoo roemrijk voor haar zaak, en ach! om niet, gevallen!

Wee!

Wee! riept gy met een' kreet, die 't hair te bergen dreef;
„ Daar is geen vrede op aard, zoo lang de dwingland leev'!"

Doorzichtig Albion, ach, dat ge u hadt bedrogen!
Dan, neen: de volksgeest zag met onbenevelde oogen
De toekomst te gemoet; 't wist wat de list vermocht
In 't gruwlenvolle hart van zulk een ſchrikgedrocht!
Europ! wat waandet gy? — Wie ligt de zee in boeien
Terwijl heur binnenst kookt van 't buldrend ſtormenloeien?
Waar lei zich ooit hyeen gewillig neêr in 't zand
Met werkeloozen klaauw en afgeſtompten tand,
(Zy, wie geen menſchenkracht nog ooit in 't woeden temde!)
Of likte 's jagers vuist die haar in banden klemde!
Waar nam ooit wolventeelt, van zwelgen nooit voldaan,
Met vleien en geſtreel den ijzren muilband aan,
En hongerde in het hol waar haar de dwang geleidde
Terwijl zy 't hupplend lam ziet dartlen door de weide?
Of legt zich elke drift, by 's noodlots ommekeer,
In zulk een wraakziek hart gelijk een ſtormwind neêr?
Neen, gloeiende van haat, en zweerend dien te koelen,
Zei hy verdelging toe aan 's warelds Vorſtenſtoelen,
Beſloot der Volken val in dollen overmoed,
Terwijl hy ſcheen verzaad van tranen en van bloed!

Zijn hart, de lust gewend van rooven en vernielen,
Was enkle hellegloed, terwijl zijn tranen vielen.
Zijn tranen, ja, van ſpijt zijn vlammend oog ontvloôn,
Beweenden Frankrijk niet, maar ſtaf en Keizerskroon.
Verzoenings zachte ſtem ſcheen in zijn borst te ſpreken
Terwijl zijn boezem blaakte om hoon en val te wreken.
Zoo ſloop de veinzaart heen, met aller vloek belaân,
Van heel zijn vleierſtoet verlochend en verraân!

ô Frankrijk, wuft van aard, en ſnooder dan die ſnoode,
Dat, na zijn nederlaag, uw LODEWIJK vergoodde,
En met die zelfde ſtem hem trouw beloven dorst,
Die eerst het vonnis ſprak van uw vermoorden Vorst!
Ja, meer! — met wroegings traan diens asch hebt ſaamvergaderd,
En de Almacht met berouw en boete zijt genaderd! —
Genaderd? Groote God, wie ſiddert niet op 't woord!
Hoe! 't was dan guichelſpel, en erger dan die moord,
Die zoo Gy gruwlen wraakt, de ſtraf moet neêr doen dalen
Zoo lang het Gauler bloed hun afkomst door zal ſtralen.

ô Hoe misleidet gij, al wie aan deugd gelooft,
Zich uit uw wederkeer het eindperk had beloofd

Van

Van gruwlen zonder tal, waarmeê gy de aard bedekte;
Waarmeê gy 's warelds ſmaad en haar verachting wekte;
U 't diepst verderf ten prooi, u de oneer hebt gewijd,
En volkren vloeken doet dat gy hun broedren zijt!
Hun broedren? Menschdom, neen! En gy vooral Bataven
Zweert, zweert verbroedring af met de onherſtelbre ſlaven!
Beſchreit hun diepe ſchuld, en bidt hun 't ſtrafzwaard af;
Maar wee, die één van hun ooit weêr vertrouwen gaf!
Wee, wee hem, die vergeet hoe die vermomde zielen,
Tot in het ſtof der aard weêr voor hun Moloch knielen,
Zoo korts nog met den vloek beladen van hun mond.
Ja, wee hem die vergeet, dat, met hun in verbond
Getreden, 't wraakgericht ook op ons erf zou rusten;
De voorſpoed nimmer weêr, noch welvaart, onze kusten
Zou groeten met haar lach; en aller volkren ſmaad
Den booswicht ſtort op 't hoofd wiens hart voor Frankrijk ſlaat!

ô Zoo hun goocheltaal 't ons eenmaal deed vergeten,
Wat Franſche valschheid zij! zoo hun vergulde keten
De Volken 't oog verlokte, op 't glinſtren dof geſtaard,
Thands kent men heel hun hart, en ſiddert van hun aart!
Men weet wat van hun trouw of eeden ſtaat te wachten;
Die ſpotten met God-zelv', met eer- en plichtbetrachten;

Wien deugd tot ſpot verſtrekt, en de eed tot enkel ſpel!
Door 't gruwelbroedend hart vermaagſchapt aan de hel!
't Is nog dat zelfde volk, door razerny gedreven,
Dat HENRIKS zuivre borst de moorddolk prijs kon geven,
Den zachten LODEWIJK met ongehoorden hoon
Vermoordde op 't ſchandſchavot, zijn Vadermin ten loon.
Dat volk, dat ongeroerd, dat, doof voor kinderkermen,
'tOnnoozel knaapje ontſcheurde aan 's moeders klemmende armen;
Mishandeld, en vertrapt, verhongerd, en verſmacht,
Het langzaam ſneven deed in de ijsbre kerkernacht;
De moeder 't vorstlijk kleed dorst van de ſchoudren ſcheuren
Om ze in verarmd gewaad ten bloedgeſticht te ſleuren;
En eindlijk, 't is dat volk, dat moordde op Woerdens grond,
En in wier tijgrenborst geen zuigling deernis vond!
Dat.... Ach! 't beneveld oog, waaruit de tranen wellen,
Ziet ſtift nog cyther meer! — ik voel het hart my zwellen
Van nooitgekende drift! — en mooglijk.....! Wie, wie wraakt
Zoo hier de ontgloeide ziel in louter vlammen blaakt?

En, grijze LODEWIJK! gy kost die beulen naderen?
U wagen in dien kring van moorders en verraderen?
Ja, Godsvrucht leidde u heen, en 't hart dat licht vergeeft
Herdacht den hoon niet meer die 't eens geleden heeft.

Dan!

Dan! kost gy veilig zijn met Koningsbloed in de aâren!
Gy veilig! dus omringd van razende barbaren!
Neen! de Almacht rukte in tijds u uit dien poel van wee;
Maar voerde ook met uw hoofd den laatften zegen meê.

Wat, Frankrijk, wordt er thands van zulk een poel van euvlen?
Wat anders dan één reeks van doodfche kerkhofheuvelen,
Een hoop van ftuivend puin, waarby de nabuur ijst;
Die op de zichtbre ftraf van 's Hemels oordeel wijst.
Beef, Frankrijk, beef, ja beef! wie zal uw naam vermelden
Dan met den fchrik in 't hart. De wieg van zoo veel helden
Wordt tot een wolvennest, een roof- en moordrenkrocht,
Waarvan Europa gruwt. En gy, ô fchrikgedrocht,
Verwoede! zet op nieuw, ja zet uw tijgrentanden
De voedfter die u zoogde, in borst en ingewanden;
De Almachtige is gerecht! het uur der wraak rukt aan;
En al wie met u heult, zal in uw val vergaan!

K. W. B.

18 3/27 15.

AAN

NEDERLANDS JONGLINGSCHAP.

Neen, 't ſterven valt niet hard, mijn Vrinden,
Wanneer men 't bloed met glorie ſtort:
Neen, laat u door geen nevel blinden;
De doodpijl weet het hoofd te vinden,
Alſchoon geen kogel om ons ſnort;
Maar dan is 't zoet, de ziel te ontbinden,
Als 't plicht en eer geöfferd wordt.

De borst, door 't lemmer opgereten,
Gevoelt de pijn der wonde niet,
Wanneer de rust van 't kalm geweten
In 't vredig heldenhart gebiedt.
Maar gruwzaam zijn de ſlangenbeten
Van die, op 't ſterfbed neêrgeſmeten,
Zijn Vaderland en plicht verliet.

Ja,

Ja, God verknocht den vloek aan 't leven
  Des bloodaarts, dien het hart verzaakt.
In helſche wroeging zal hy ſneven,
Die door een laf en ſchandlijk beven
  Zich trouw- en eedbreuk ſchuldig maakt.
't Verderf is hy ten roof gegeven,
  Daar God voor 't hoofd des braven waakt.

Wat zou hem ſpiets of ſabel deeren,
  Of moordvuur dat de lucht doorknalt,
't Geen de Englen van zijn ſchedel weeren,
Schoon hel en wareld ſamenzweeren,
  En alles aan zijn zijde, valt?
Zijn arm alleen kan legers keeren,
  Met zevendubblen muur omwald.

ô Jongling, zou uw borst niet gloeien
  Op 't buld'ren van den wapentoon?
Het Hollandsch bloed niet eerlijk vloeien,
Maar kiezen ſlavenjuk en boeien
  Voor heldenfaam en lauwerkroon?
Zou 't Oudrenhart zich-zelf verfoeien
  Van ſchaamte voor een laffen zoon?

Neen;

Neen, nimmer. Nederlandſche knapen!
  Uw open voorhoofd bloost van moed;
Het voelt zich voor den roem geſchapen;
Met geestdrift grijpt uw hand naar 't wapen,
  Gy valt geen Dwingland ooit te voet.
Geen wellust heeft u in doen ſlapen,
  In 't ſchool des weêrſpoeds opgevoed.

Uw wiegjen ſtond op effen vloeren
  Noch bloemenſchietend klaverveld;
Het waggelde in de krijgsrumoeren,
  Uit Frankrijks moordpoel opgeweld;
En werd, voor zijden liefdeſnoeren,
(Ach! door 't misleidendst volksvervoeren!)
  Met ijzren ketenprang bekneld.

Uw kindschheid zag de welvaart vlieden,
  En Hollands aadren leeg getapt:
Het korengraan voor onkruid wieden;
't Verraad zijn valſche gaven bieden,
  Waar door 't het argloos hart betrapt;
En 't ras van Franſche Spartaciden
  Met u vermaag-, verbroederſchapt.

Gy

Gy fidderde; en de dagen klommen.
  Uw jeugd zag hopend om zich rond.
Wat hoordet gy dan ftormen grommen?
Wat zaagt gy, dan van rouw verftommen,
  Dan fnikken, dat het hart verflond?
Gy gruwt? een heir van roovrendrommen
  Ontrukt u d' ouderlijken grond.

Men fleept u, om door 't bloed te baden
  Voor 't monfter dat in tranen weidt;
Te deelen in zijn euveldaden;
Zijn vloeken op uw kruin te laden;
  En — welk een loon is u bereid?
Dit, dat ge, door zijn vlucht verraden,
  Uw lijken hem ten ftroombrug fpreidt!

Nooit roept uw hart die tijden weder,
  ô Neêrlands langvertreden Jeugd!
Het vloekt den dollen Rechtvertreder.
Dat hart is voor zijn plichten teder,
  En vatbaar voor der vaadren deugd:
Op u zien 's hemels burgers neder,
  En fmelten in vernieuwde vreugd.

Wel-

Welaan, zijt Batavieren, Belgen!
Trekt op waar de eer, de lauwer wacht;
Laat de aard het bloed der monfters zwelgen;
En toont u de afkomst, eedle Telgen,
Van 't allerroemrijkst voorgeflacht!
't Is tijd van wreken, van verdelgen!
Gods almacht wapent u met kracht!

Zy gaat de Oranje veldbanieren
Aan 't fpits van onze legers voor.
't Zijn Belgen weêr, en Batavieren,
Die 't blinkend oorlogsteeken zwieren,
Herrezen in dien morgengloor!
Oranje en Vrijheid zegevieren!
Die kreet barst aard en heemlen door!

B.

OP-

OPWEKKING.

Hoe! naauwlijks rijst de zon der vreê,
Die 't Vaderland herleven deê
  Na zulk een reeks van lijden;
Of 't Schrikgedrocht, den boei ontvloôn,
Durft weêr op d' overheerschten throon
  En God en de aard beſtrijden! =

Hoort,

Hoort, Neêrlands braven, hoort het aan!
Hoe die vermetele in zijn' waan
Met Hemel ſpot en menſchen! —
Met gouden kroon op 't ſtalen hoofd,
Zich 's wereldsheerſchappy belooft,
Het doel van al zijn wenſchen!

Nu 't purperkleed zijn borst omplooit,
De diadeem zijn ſchedel tooit,
Buigt alles voor zijn voeten!
En Frankrijks laffe moordrenhoop,
Die ſtraks voor 't wettig throonrecht kroop,
Durft hem als meeſter groeten!

Hy heft den trotſchen blik om hoog,
Omvademt reeds met vlammend oog,
Europaas verſte ſtranden;
En lacht het uur al grijnzend toe,
Dat hy op nieuw zijn geesſelroê
Zal zwaaien op uw ſtranden!

Vliegt

Vliegt toe! ô Hollands jeugdig bloed,
Met naauwvereende kracht en moed,
Als 't voegt aan Batoos telgen!
Vliegt toe! en slaat de handen saam,
En zweert by Koning WILLEMS naam,
Den Dwingland uit te delgen!

Mijn Zoon! wat vuurgloed verft uw wang,
Op 't smartlijk ziekbed sints zoo lang
Met kwijnend bleek betogen? —
Wat vuurgloed tintelt in uw oog? —
Wat zwoeging jaagt uw borst om hoog? —
Neen, 'k heb my niet bedrogen!

Gy zijt uw naam, uw Vader, waard,
Reeds grijpt uw hand naar 't oorlogszwaard;
En, bliksems zal het slingeren,
Wanneer gy 't onrecht gaat te keer,
Daar Vaderland, en plicht, en eer,
Het vastklemt in uw vingeren!

In d' overvloed niet opgekweekt!
Van weeldes koeftring niet doorweekt,
Verhardet ge u voor 't ftrijden:
En, op der braven fpoor geleid,
Werdt gy van de eerfte jeugd bereid,
Den plicht uw bloed te wijden.

ô Liev'ling van het Oudrenhart,
Nog eindloos dierbrer om de fmart
Ons noodlot doorgeweven!
Wiens braafheid ons, in 't prangendst leed,
Zoo vaak den hemel fmaken deed,
En zegen gaf aan 't leven!

Geef, geef niet op mijn tranen acht!
Ik ftort geen weeke jammerklacht;
Dit waar de Godheid honen:
Maar tranen zijn het, God gewijd,
Om dat ge uw afkomst waardig zijt,
En 'k ruil ze voor geen kroonen!

ô Trek

ô Trek dan in de wacht van God!
Hy, Hy-alleen beftemt uw lot,
En 't zal ons zegen wezen;
Wie zich betrouwt aan Gods beftuur,
Dien draagt der Englen hand door 't vuur;
Die heeft geen ftaal te vreezen!

Nooit ftelt gy onze hoop te loor!
Nooit wijkt gy van der deugden fpoor!
Dit 's alles wat wy fmeeken!
Wie fteeds verleiding weêrftand biedt,
Weet by gevaar noch doodfmart niet
Van fiddren of verbleeken!

Welaan dan! blake u de oorlogsgloed!
't Is niet de kracht, die wondren doet,
Al kent zy perk noch palen;
In moed beftaat de ware kracht,
Die dwingelanden t' onder bracht
En laauwren doet behalen,

Welaan! U onzen arm ontſcheurd!
De Zee met Frankrijks bloed gekleurd,
Zoo dra de wimpels wapperen!
Welaan! het ſlagzwaard aangeſnoerd,
En roem', wie u ten ſtrijde voert,
Uw naam by Neêrlands dapperen!

K. W. B.

28ſten van Lentemaand
1815.

DE

DE KONINKLIJKE WEEZEN.

Beklaagbre Koningstelg, by 't schitrendst morgengloren
Voor louter heil, zoo 't scheen, tot louter vreugd, geboren;
Door heel een juichend volk met blijden welkomlach
Ontfangen! ô wie toen uw wieg bewierookt zag,
De tranen heeft gezien, uit dankbre vreugd ontsprongen;
Den feestzang heeft gehoord van milioenen tongen,
Vereenigd in één galm, die opsteeg door de lucht,
En d' allerbesten Vorst getuigde van de zucht
Die héel zijn volk bezielde, en die hy zwoer te lonen
Door elken onderdaan zijn vaderhart te toonen!
ô, Wie dien dag herdenkt, en hoe hy werd begroet,
Hoe alles zich verdrong om aan des wichtjens voet
De hulde van het hart te storten met die tranen;
En, na zoo kort een tijd, die juichende onderdanen
In beulen zag verkeerd, de menschlijkheid ten hoon,
Die met verwoede hand dien teedren koningszoon

 Van

Van 't vaderlijke hart, uit moeders armen, fcheurden,
En, voor 't gekerm verfteend, ten duiftren kerker fleurden!
ô Wie dees omkeer zag, benij' geens konings pracht;
Benij de hulde niet, der grootheid toegebracht!
Die wacht' zich, zijn geluk aan 't noodlot te vertrouwen;
Die wacht' zich, op het zand van 't woelend meir te bouwen,
Maar dank' de Algoedheid, die voor 't vorstlijk hermelijn,
Hem 't kleed der eenvoud gaf; vóor grootheids zwijmelwijn,
Den frisfchen waterdronk uit onvervalschte plasfen,
Waarin geen moordvenijn zijn leven zal verrasfen!

ô Onbegrijpbaar lot, zoo ge ooit op 't rond der aard
Den ftervling, trotsch op ftof, een les der Godheid waart,
't Was, toen gy 't vorstlijk wicht, gewoon aan koningsfpijzen,
Des booswichts kerkerbrood ten voedfel aan deedt wijzen;
Ja erger! 't hongren liet naar de uitgedroogde korst,
En armoês fchrale teug zijn lippen weigren dorst;
Hem 't zachtst gefpreide dons, met praalfatijn omhangen,
Door 't krakend halmenftroo in 't moordhol deedt vervangen;
Hem wien der oudrenzorg zoo teder gade floeg,
Daar 't dienstbaar hofgezin zijn wenk bevelen vroeg,
Met wrevelmoed en fmaad zijn tooifels af deedt rukken,
Den ftempel van de ellend op heel zijn aanzijn drukken,

Den

Den ſpot hem gaf ten prijs; en (ongehoorde ſchand!)
De nedrigſte arbeidstaak dorst vergen van zijn hand.
Door plagen afgemat, hem eindlijk deedt bezwijken;
En verr' van 't praalgeſticht beſtemd voor vorſtenlijken
Nog 't ſchaamle doodgewaad, ja, 't nedrig kerkhofgras
Met ſtroomen bloeds beſpoeld, te goed hieldt voor zijne asch!

Wel U, verheerlijkt wicht! doorworſteld zijn die jammeren;
De herder ſlaat U gå, by zijn vergaârde lammeren,
De lach des vreedes zweeft op uw verklaard gelaat,
Daar ge aan uw oudren zij' in hemelvreugde baadt!
ô Zoo 't U is vergund, uit de ongenaakbre hemelen
Den oogblik neêr te ſlaan op hen die de aard doorwemelen;
Sprei, ſprei uw wiekjens uit op haar, die U door 't bloed
Zoo na vermaagſchapt was! Baldadige overmoed
Viert weêr zijn woede bot, en kent noch wet noch teugelen;
Keer 't onheil, keer 't gevaar op uw onzichtbre vleugelen
De vluchtling van het hoofd, die deelde in uw ellend,
En, koningsbloed als gy, geen wijk voor de onſchuld kent.

Doorluchtige THERESE! ach hadt gy 't kunnen denken?
Hadt gy de Franken ooit met d' argwaan durven krenken

Van zoo verfoeid een aart? — Neen, zelfs by 't moordtooneel
Van oudren zoo miskend, verloort gy niet geheel
't Geloof aan trouw en deugd! Het was u zoet, te wanen
Dat ge eenmaal in het hart der dwalende onderdanen
Hun gruwelen berouwd, de deugd herfteld, zoudt zien!
Die dag, naar 't fcheen, genaakte, en op gebogen kniën,
Hebt gy zijn morgenftond begroet in dankgebeden,
En 't al vergoed geacht, hoe veel gy hadt geleden.
Wat zalig oogenblik! hoe argloos dankte uw hart
Voor 't eind der ballingfchap! der nooitvergeetbre fmart!
Hoe boodt gy d' affcheidsgroet, met tranen op de wangen,
Aan 't gastvrij Albion, dat u zoo teêr ontfangen
Zoo minzaam had vertroost, zoo mild had bygeftaan!
Met welk een zachten blik zaagt gy de hutjens aan,
Door weldaân van uw hand verhemeld voor de fchamelen!
Met hoe beklemde een borst vernaamt gy 't dankend ftamelen
Van droeven zonder tal, die fcharende om u heen,
U fnikkend zegenden of fmoorden in 't geween!
„ Ga, teedre, in druk beproefd (riep u de grijzaart tegen)!
„ Ga, weldoende Engel Gods! de hemel putt' zijn zegen
„ Op uwen fchedel uit! Op Frankrijks blijden grond
„ Wacht u een leeftijd heils! de groet uit aller mond
„ Weêrgalmt reeds van de kust! ô moog 't uw deugden kronen,
„ Uw weldaân, hier gefpild, u duizendvoud belonen!"

Gy

Gy toogt (ô welk een moed!) naar dat bezoedeld oord,
Waar ge in uw vroege jeugd uw ouders zaagt vermoord:
Waar gy der boeien klank nog hoorde langs de vloeren,
Die gy der beulen hand uw maagſchap om zaagt ſnoeren:
Waar nog hun wanhoopskreet weêrgalmde langs den muur,
En 't ſmartlijk handgewring van 't doodlijk afſcheidsuur.
Hoe, hoe weêrſtondt gy dit? ô! zoo de ſmart kan dooden,
Hier had u Frankrijks heil vergeefſche troost geboden.
't Had u verſcheiden zien by dees herinnering
Van 't ijslijkst ſchriktooneel dat ooit een ſterveling
Den boezem heeft verſcheurd! — Wat deedt gy? Bleek als marmer
Vielt gy het beeld te voet, het kruisbeeld van d' Ontfermer,
En badt Hem byſtand af die folter leed en dood,
En, wie ons vloekt en hoont, te zegenen gebood!
Hy ſloeg uw deugden gâ met Godlijk welbehagen,
En ſchonk uw ziel de kracht om zoo veel ſmarts te dragen!
Geen traantjen in uw oog, geen zuchtjen uit uw borst,
Verweet een boetend volk 't mishandlen van hun Vorst!
Uw christelijk gemoed was allen hoon vergeten,
En toonde voor hun trouw hun teedren dank te weten.

Hun trouw! — Verraders! hoe! gy kost haar blik weêrſtaan?
Zaagt Antoinettes beeld, en zwoert haar te verraân?

Haars Vaders minzaamheid uit al haar trekken ſtralen;
En deedt op nieuw de hel op de onſchuld zegepralen?

ô Werd zy die u droeg, op 't volkſchavot vermoord;
Niet minder bloedde uw hart, van louter deugd ontgloord,
Rampzaalge Koningsſpruit, toen ge al uw zoete droomen
Geſtoord zag, als het vlak der gladgekemde ſtroomen
Wanneer de ſtormwind raast en d' afgrond jaagt om hoog.
Op eenmaal viel de mom wiens ſchijnſchoon u bedroog.
Gy zaagt de razerny van woedende verraderen,
Die blozen om hun trouw, die 't erfdeel van uw vaderen
Verdeelen met de beul der menschlijkheid aan 't hoofd.
Ach, hebt gy thands genoeg aan Frankrijks trouw geloofd?
Wat zult ge in dezen nood? — hun, medelijden ſmeeken,
Op wien gy oudren bloed, en wat gy leedt moest wreken?
Omringd aan alle zij' van wrevel en verraad,
Gevoelt ge dat uw hart nog voor dat Frankrijk ſlaat!
Wat zal uw moed beſtaan? zult gy de woede ontvluchten,
Terwijl gy voor 't behoud eens Egaas hebt te duchten?
Neen! huwlijks tederheid verbiedt u 't lot te ontvliên:
Uw Ega in 't gevaar, wat zoudt gy leeds ontzien!
Wat zou een zwakke vrees u moedloos doen vertragen?
Gy zult één poging nog voor Frankrijks welzijn wagen:

't Is

'T Is thands geen oogenblik voor werkeloos gekerm;
Gy poogt het waard te zijn dat God uw gâ bescherm'.

Heldhaftige, vergeefs! daar bleef geen vonkjen smeulen
Van plichtbesef of eer by uwer oudren beulen.
Stel, stel uw leven niet in blinden ijver bloot;
Hy loert op uw verderf die Enghiens borst doorschoot;
Geloof aan trouw niet meer of duurgezworen eeden:
Nog gistren zaagt gy u verwelkomd, aangebeden;
Het volgend licht gaat op, — de vreugdekreet verstomt;
En de avond daalt nog niet, of Frankrijk is ontmomd!

Des Dwinglands stoet verschijnt, en, laffe Bordelezen;
Gy siddert om aan eer en plicht getrouw te wezen!
Ja, valt uw beul te voet, en klinkt met eigen vuist
Die boeien om uw leên, nog korts met smaad vergruisd! —
Daar staat zy voor uw oog, verlaten en verraden,
Wier ouders in de dood nog voor uw welzijn baden!
ô Telt gy dan voor niets dien afgeperste traan
Dien ge, in dit uur van nood, haar in het oog ziet staan?
Weegt u het koningsbloed niet zwaar genoeg op 't harte,
Dat gy het strafzwaard scherpt door 't tergen van haar smarte?

Be-

Beklaagbre, naar het ſchijnt beſtemd tot enkel leed!
Verlaat het wufte volk dat God en plicht vergeet;
Ontvlied den gruwbren grond, van 't bloed doorweekt der braven
Die goed en leven veil voor Frankrijks redding gaven!
Daar ſtaat geen Gaston meer, geen moedige Bayard,
Tot uw beſcherming op met Ridderdeugd in 't hart!
Vlied, vlied! het is vergeefsch, uw tranen hier vergoten;
Geen hart, of 't is voor de eer en 't zelfgevoel geſloten;
Dat volk dat gy beweent, beſpot uw droefenis,
Daar 't, in 't verderf verhard, niet weet wat blozen is.
Het hoorde uw zachte ſtem, en — hoorde ze onbewogen.
Niets minder dan de ſtraal van 't ſtrafvuur, uit den hoogen
Geſlingerd door Gods vuist, vermag 't ondankbre volk
Te wekken tot beſef van 's afgronds open kolk.
Keer met dien kleinen ſtoet van braven en getrouwen,
Die liever 't harte rein dan have en ſchat behouen,
Naar 't rijk gezegend ſtrand, waar u Herbergzaamheid,
Verlichting toeſt, en Troost: waar 't weesje u de armen ſpreidt,
Als keerde een moeder weêr, van 't graf te rug gegeven.
Uw weldaân bleven daar in aller hart geſchreven;
En zoo de braafheid ſteeds op boosheid zegeviert,
't Is God, die, dwars door 't leed, uw weg ten heil beſtiert.

K. W. B.

TER GEBOORTEFEEST

VAN ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID,

's LANDS SOUVEREINEN VORST;

DEN 24. VAN OOGSTMAAND 1814.

Plengt, plengt den zoeten Hemelval
ô Gy, wien 't Dichtrenvuur doet gloeien,
En paart aan 't juublend paukgeſchal
De tonen die uw ziel ontvloeien,
Hieſt ge ooit een blijden feestzang aan,
't Is thands de tijd ter rei te gaan,
En 't daavrend hoogtijdlied te zingen!
Daal neêr, gewijde Poezy,
Beziel Gy Neêrlands Dichtrenry
Van 't vuur der bovenaardſche kringen!

Hieſt

Hieft ge ooit een blijden feestzang aan,
Dees heilrijke uchtend eischt uw tonen.
Niet op dit feest ter rei te gaan,
Waar Neêrlands Vorst, waar Neêrland honen.
ô Batavieren, welk geluk,
Na jaren vol van ramp en druk,
Weer ongedwongen aâm te halen,
En, na den langen kerkernacht,
Den hemel die ons tegenlacht
Op Holland te zien nederdalen!

Den hemel nederdalen? ach!
Dit zelf kon ons van 't wee niet trooften,
Zoo niet dees afgebeden dag
Ware aangebroken in het Ooften.
Al ftortte de overheerfcher neêr,
Nooit wierd ons Holland, Holland weêr,
Zoo vreemde macht den ftaf moest voeren;
Aan Hem-alleen die Hollands grond
Op Oudren bloed en leven ftond
Kon ons de band der harten fnoeren;

ô Gy,

ô Gy, wien tegenſpoed en ſmart
Eens anders lijden leerde ſchatten!
Uw in het leed vertederd hart
Kon eenig onze ellend bevatten.
Ja, Gy die ons als Landgenoot
De Vaderlijke handen boodt
Toen we ons, in 't ſtof ter neêr geſmeten;
Vertrappeld als een ſlavenſtoet,
Ontwrongen aan des dwinglands voet;
Nog worſtlend met zijn ſtalen keten.

Door U alleen, die Hollands denkt
Die Godsdienst koeſtert, deugd, en zeden;
Kan Neêrland, in zijn roem gekrenkt,
Weêr in den rang der Volken treden;
Geen offer ſtaat uw hart te dier
Om by het Vaderlijk beſtier
Onze eer aan ons geluk te paren:
Gy ſtaafdet dit met eigen bloed,
Met onvertzaagden heldenmoed,
Reeds in den bloei der lentejaren.

Geloof niet, uitverkoren Vorst,
Dat ooit dat offer zij vergeten!
Wie eens zijn hart verzaken dorst,
De wroeging heeft het opgereten!
Wien ooit een dwaling heeft verblind,
Wie vijand wezen mocht of vrind,
't Wist al uw grootheid recht te geven!
Geen Neêrlandsch hart dat edel dacht,
Dat niet zijn bloed ten offer bracht,
Zijn leven afftond voor Uw leven.

Zoo wettig als Uw Vorftenrecht,
Zoo eindloos teder zijn de banden
Waarmeê zich 't Hollandsch harte hecht
Aan U voor wien de boezems branden.
Ja, wierdt Gy van Uw eerfte jeugd
Den braven dierbaar door Uw deugd,
Thands zijt Gy 't tienvoud door Uw loten
Op wien zich Hollands grond beroemt,
Wien heel de wareld Helden noemt,
Waar ze ooit het Oorlogszwaard ontblootten.

In

In U, in Uw zoo dierbaar kroost
Ligt Hollands heil en welvaart tevens:
Elke uchtend die de kimmen bloost
Verhoogt den zegen U huns levens.
In U, in hun, bloeit Hollands eer!
Gy roept de welvaart, dat zy keer',
Om Hollands glorie uit te breiden.
Op U is aller hoop gericht;
Gy zult het fchittrendst morgenlicht
Op de uitgefchenen glans verfpreiden.

ô Vorst, wien alles hulde brengt
Op 't dierbaar jaarfeest dat wy groeten!
Wat blijde traan er word' geplengd,
Wat offer nadere aan Uw voeten,
Mijn dankbre ziel herdenkt den tijd
Toen, alle hoop op uitkomst kwijt,
By 't dwalen langs uitheemfche ftranden;
Den balling dien Gy nooit vergat
En die op aard geen toevlucht had;
De weldaad toevloot van uw handen.

Dees my in ſtilte ontrolde traan
Bedaauw' my ongezien de wangen!
God-zelf zal 't offer niet verſmaân;
Gy ook moogt zulk een dank ontfangen.
Is niet in 't Vorstlijk hoofdſieraad
De parel die het ſchittrendst ſtaat,
Het traantjen dat de dankbren weenen?
Waar Vorſtendeugd haar wellen doet,
Siert zij de kroon met ſchooner gloed
Dan 't vuur van Indus flonkerſteenen.

Steeds ſmaaktet Ge in 't gevoelig hart
Des weldoens onverſtoorbren zegen:
Betoog de hemel zich met zwart,
Dit ſtrooide U rozen op de wegen.
Dit is 't, dat U vergoden zal
Waar ooit Uw naam door 't wijd heelal;
Des vreemdlings eerbied op moog wekken:
Dit is 't, dat d' onverbreekbren band
Die Vorst verbindt en Vaderland,
Steeds naauw en naauwer toe zal trekken.

Was

Was weldoen ooit eens Vorften pronk,
Hoe zalig moog zich Holland achten,
Nu de Almacht ons een heerſcher ſchonk
Wiens hand ons lijden zal verzachten!
ô Derſde Uw volk die troost zoo lang
Dat vrij de vreugd zijn ſmart vervang'!
Ja, de uitkomst zal het niet misleiden.
Gewis, Gods gramſchap lei zich neêr,
Hy ſchonk een Antonijn tot Heer,
Die aller voorſpoed uit zal breiden.

Gezegend, heilig dan dees dag,
Dien 't Englendom met vreugd zag gloren:
Dien 't groette met zijn zoetſten lach,
En 't welkom toezong uit zijn choren!
Op, Neêrland, op! ter hooggetij'!
Gevoel wat reine vreugde zij,
En breng den hemel uw gebeden!
Der braven vreugd is dank en lof;
Op, Neêrland! hier is dankensſtof!
Erken het, dit gezaligd heden!

ô Poëzy, waar is uw lied?
Wat toeft gy in de hemelkringen!
De Dwingland viel, die U verftiet!
Kom WILLEMS feest het Iö zingen!
Kom, druk op uw gewijde Luit
Ons aller hartsgevoelen uit,
Geen blijder dag hebt ge ooit bezongen.
Wees gy, bezield van hemelgloed,
De tolk van 't overftelpt gemoed,
Van Vorftenmin en vreugd doordrongen!

Ach! of de hoogstgeftemde fnaar,
Geroerd door de elpenftift van Goden,
Thands tolk van Neêrlands liefde waar:
Doch, Vorst, hebt gy dien tolk van nooden!
Neen: 't Hollandsch hart fpreekt in 't gelaat,
En Uw verheven ziel verftaat,
Offchoon en tong en lippen zwegen,
Wat zucht ons aller borst ontwelt,
Wat traan in aller oogen zwelt,
Al klonk geen blijde galm U tegen!

Dan

Dan neen: hy rijst, geliefde Vorst!
De wolken dreunen in 't weêrgalmen!
De vreugdekreet ontſtroomt de borst,
En ſtijgt tot God als offerpſalmen:
Ach! zoeter dan des wierooks wolk,
Een dwingland door 't gebogen volk
Op bloedige outers aangeſtoken!
Herhaal, ô Neêrlands Volk, herhaal
Oranje ſteeds die hartetaal
Tot eens het jongſte licht ter kimm' zij aangebroken!

K. W. B.

TER GEBOORTEFEEST

VAN HARE KONINKLIJKE HOOGHEID,

's LANDS SOUVEREINE VORSTINNE;

DEN 18. VAN SLACHTMAAND 1814.

Zoo was het dan geen droom in 't zuizlend brein geteeld;
Geen ijdel gochelſpel van 't lichtgeloovig harte!
Geen zinbedriegend ſchaduwbeeld,
Dat ſlechts tot terging ſtrekt van ſmarte?
ô Neen, onze oogen mochten 't zien!
Dit roepen we op gebogen kniën
U toe, die zegen deelt, en ſlagen.
Ja God, Gy hebt Uw Volk gered!
Aanvaard ons innig dankgebed
Voor 't wonder dat onze oogen zagen!

Wie

Wie heeft zijn leven veil voor 't dierbaar Vaderland,
Wie houdt geen ſchat te dier om voor zijn roem te geven;
En zou niet juichen dat Gods hand
Den Alverwoeſter heeft verdreven?
Niet danken dat hy op dees dag,
Ons ſlavenjuk verbrijzeld zag!
De ketenſchalmen zag vertreden!
En, dat de kreet uit aller borst
Zich ophief tot den dierbren Vorst
Zoo vaak van God te rug gebeden!

Met moedloos hangend hoofd en uitgebleekte wang
Zat Neêrlands droevig kroost by 't gapend graf te treuren.
(Wie, heilloos offer van den dwang,
Zag zich geen kostbaar pand ontſcheuren!)
Ach, uitgebluscht was moed en kracht;
Niet een, die redding mooglijk dacht!
Niet een dorst klacht en tranen ſtorten!
Niet een die 't dorst beſtaan, zijn bloed
Te plengen, om den overmoed
Van 's Alverwoeſters arm te korten.

Hoe

Hoe hooger 't wreed gevoel van 't tergend lijden klom,
Hoe zwakker de onmacht zich tot wederſtand gevoelde;
De ſiddrende angst hield allen ſtom,
Daar ſpijt en haat het hart doorwoelde.
Hoe! werd ons Neërland dan verlost
(En, ô wat heeft het bloeds gekost
Om 's Spanjaards kluiſters af te rukken!)
En moest dat vrijgeſtreden kroost,
Een hoon verduren daar 't om bloost,
En, voor eens ondiers ſcepter bukken!

Uw wijsheid duldde dit, weldadige Oppermacht!
Gy zaagt ons in die poel van jammren zonder palen;
Maar op die donkere afgrondsnacht
Moest licht en morgen zegepralen!
Uwe Almacht had het uur beſtemd,
Dat hem wiens oog in tranen zwemt
Het hart vertroosten moest van 't lijden.
Dat uur genaakte, en 't was gedaan!
Wy zagen 't ſchrikdier nederſlaan,
En 't dierbaar Vaderland bevrijden.

Nog

Nog grijpt ons fiddring aan! ô Albefchermend God,
Wat waren we op dit uur, waart gy niet toegetreden?
Hoe heilloos waar ons aller lot,
Verdubbeld in afgrijslijkheden!
Streelt thands een gulle hartevreugd
Des grijzaarts borst en 't hart der jeugd,
U zij de dank voor dezen zegen!
U die den arm hebt uitgeftrekt
En d' uitgedoofden moed gewekt,
Toen 't lijden fcheen ten top geftegen.

U, die het twistvuur fmoorde in 't wrevelvoedend hart,
En broedren, lang verdeeld, veréénde in één bedoelen.
Die ons in de uitgeftane fmart
't Gemis van 't wettig Hoofd deedt voelen!
U, die de boezems hebt gekneed,
Het plichtbefef herleven deedt,
En fteun in de onmacht hebt gefchonken!
ô Doe ons thands erkentlijk zijn,
Op dat wy niet in ijdlen fchijn
Met huichelende deugden pronken!

De ftorm woei om ons heen met fellen geesfelflag:
De Staatskiel ftoof in 't wild langs de opgezweepte baren:
De nacht verving den heldren dag;
Een nacht, die nooit weêr op moest klaren!
De lucht was overwolkt met zwart,
En 's afgronds kaak was opgefpard
Om heillooze offers te verzwelgen:
De ftem des Alverwoefters klonk;
Zijn alvernielend lemmer blonk;
En ach! 't was uit met onze telgen.

Gedwee, als 't flachtlam gaat waarheen zijn moorder 't voert;
Zoo volgde Europaas kroost den wenk van zijn bedwinger.
Wat hield hun aller hand gefnoerd,
Daar 't wraak gold op den bloedontwringer?
Ontbrak 't den Batavier aan moed
Om voor een luttel hartebloed
Zijn Zonen aan den dwang te ontrukken;
En was 't alleen op Frankrijks grond
Dat de overmoed een wreekfter vond
Die hem de dolk in 't hart dorst drukken?

Zweeg

Zweeg dan de ftem van 't bloed in 's moeders teedre ziel;
Was de echtgenoot zoo koel voor d' eens zoo dierbren gade;
Dat toen hy 't lot ten offer viel,
Zy moedloos in haar tranen baadde?
Dat zy zich 't kroost ontvoeren zag,
Den gå voor 't laast in de armen lag,
En, niet door wanhoop voortgedreven,
Onzinnig dol van wee en fmart,
Het lemmer ftiet in 's dwinglands hart,
Getroost, voor wat zy mint te fneven!

Neen: Gods befluit verbood dat onze zwakke hand
De roê vernielen zou die flechts Zijn ftraf volvoerde:
Zijn goedheid wierp die roede in 't zand
Toen 't naberouw de boezems roerde.
Neen, wat zich heldenkracht vermeet,
't Is God-alleen die 't wonder deed
Waardoor we op heden jubel zingen.
ô Stijg' dan in vereende ftem
Ons aller lofgebed tot Hem
Die 't lot beftiert der fterveling en!

HARE KONINKLIJKE HOOGHEID,

Gezegend zij dees dag, zoo heilrijk opgegaan,
Toen Neêrland met één zucht om Nassauws weêrkomst schreide,
En met de teedre weemoedstraan
De komst des besten Vorsts verbeidde!
Het windtjen nam dat zuchtjen op,
En 't golfjen bracht den waterdrop,
Langs bleeke wangen neêrgevloten,
Den langherwenschten te gemoed,
Die met eens teedren Vaders spoed
Zijn kindren kwam in d' arm geschoten.

Was ooit der Englen lust door 's stervlings heil vergroot,
Gewis, tot boven 't stof klonk de ongelijkbre vreugde!
Ja, 't was ons redding van de dood,
Waarin zich al wat leeft verheugde.
Hoe daverde langs Hollands wal,
(Wee hem die 't ooit vergeten zal!)
De welkomgroet den Redder tegen!
Hoe was de doorgestane smart
Vergoed aan aller dankbaar hart
In zulk een oogenblik vol zegen!

G 't Ge-

't Gevoel werd nu niet meer in de enge borst gewraakt,
Het oog viel weêr met lust op gade en telgen neder;
De vlam der hel had uitgeblaakt;
En moed en hoop herleefde weder!
Haast zagen wy ons oog verrast
Door kielen met een vracht belast,
Ons meer nog waard dan edelſteenen:
Haast zagen wy die achtbre vlag,
Die Oost en West te omwappren plach;
Door 't luchtruim ſchittren als voorheenen.

ô, Zien onze oogen dit, en klopt ons 't hart niet hoog
Van overſtelpt gevoel, in taal niet uit te gieten?
Hy wederhoû geen traan in 't oog,
Die zoo veel weldaân mocht genieten!
Neen borrel' ze uit by 't dankgebed,
Uit harten, rein van tweedrachtsſmet,
En door den broedrenband verbonden;
En honen wy door overmoed
Den God niet meer die ons behoedt
En balſems druppelt in de wonden!

Ja,

Ja, ſtijg' de vreugd om hoog! En, Hemel, neem haar aan
By 't feestlicht, aan de trans zoo heuglijk doorgeblonken!
Louïze, Uw zon is opgegaan,
Zy die U 't leven heeft geſchonken.
Zy, die U de aard ten pronkbeeld gaf,
Om Neêrlands zucht en WILLEMS ſtaf
Met moederlijk gevoel te deelen;
Om uit Uw Koninklijken ſchoot
Voor Onderdaan en Echtgenoot
Het heil des aardrijks voort te telen.

Rijs, blijde dagtoorts, rijs! ſtrooi rozen, morgenſtond!
Strooi paarlen op het feest der waardigſte aller vrouwen!
In u is 't, ja, dat Batoos grond
Den volſten zegen aan mag ſchouwen.
Door Hem die 's wareld ſcepter klemt
Waart gy ten jubeldag beſtemd
Voor ons, voor duizend nageſlachten,
Die, tot in 't verſte tijdsgewricht
In d' aanblik van uw zeegnend licht
Zich eeuwen lang gelukkig achten.

Ja, deelen wy dees dag de vreugd van Neêrlands Vorst,
Als kindren wien 't verblijdt, eens Vaders heil te aanschouwen.
Zwaar zijn de lasten die hy torscht;
Maar moedigend, zijn Godbetrouwen!
Thands streelt zijn ziel een dubble vreugd:
't Is 't feest van haar, wier liefde en deugd
Hem zoet in 's levens smart mocht mengen;
Die, Gemalinne en leedgenoot,
Den slagen van het lot te groot,
Zich 's wareld hulde toe ziet brengen;

Ja, de Almacht loont de trouw waar zy zoo schittrend blonk.
Zoo zielsrust, aanzien, eer, de deugd op aard mag kronen,
Zy, die des ramspoeds beker dronk,
Zal steeds bedrukten hulp betoonen.
De weduw daal gerust in 't graf,
Nu God haar kroost eén moeder gaf;
Het weesjen zal niet vruchtloos klagen:
Weldadigheid steeg op den throon,
In haar, wier schittrend zielenschoon
Ons-aller harten weg moet dragen.

Ba-

Bataven, ſtremm' dan niets uw vreugd op 't heilrijkst feest!
Gevoelt u-zelven vrij van 's overheerſchers boeien!
Herdenkt het geen gy zijt geweest,
Toen ſlechts zijn wenk uw bloed deed vloeien!
Licht waar by zijn gebied, ons kroost
Dat ons van alle jammren troost,
Op heden niet meer in onze armen:
Klemt, Ouders, klemt het thands aan 't hart!
Verwonnen is de wrangſte ſmart
Door Gods genaderijk erbarmen!

ô Viert uw vreugde bot dit dubble hooggetij!
Thands moet ze in luid geſchal door lucht en wolken boren!
Langs Maas en Rotte en Vecht en IJ
In 't dartlend vlaggewapper gloren!
Zy ſtrale in 't glinſtrend kunstlicht uit,
Dat Febus poort by nacht ontſluit!
Zy davere in den kreet des ſchaamlen,
Wien de aard geen andre hoop meer geeſt,
Dan, als het Vaderland herleeſt,
Zijn luttel nooddruſts in te zamelen.

ô Nassouws, Neêrlands God, verhoor ons smeekgebed!
Uw zegen druipe als daauw by zomeruchtend krieken
Op 't Volk door Uw gena gered!
Daalt, Englen, op gewijde wieken,
ô Daalt, en zweeft om WILLEMS throon!
Steunt Gy de last der Vorstenkroon,
En wappert om zijn dierbre Telgen!
Breekt 't laatste rankjen tweedrachts af,
En, Hemel, schep door WILLEMS staf
Den vroeger luister weêr der Belgen.

K. W. B.

DE

DE OVERWINNING

OP DE FRANSCHE LEGERMACHT,

Mistrouw, mistrouw den Dichter niet;
Wanneer hem 't voorhoofd blinkt, het bloed in de aadren ziedt;
De boezem zwoegt en hijgt van onbekend vermogen!
De toekomst uit haar nevelkleed
Voor 't ſtarend oog te voorſchijn treedt,
En de aard zijn voet ontzijgt met zelfgevlei en logen!
Ja, 'k zag, ô Neêrland, 'k zag dien dag,
Dien dag van ſtrijd, van roem, van heldenglorie blinken,
En d' Aartstyran der aard in eenen blikſemſlag
Voor Nederlandſchen moed verzinken.
Ik zag, ik ſpelde 't u! de ſmaad is uitgewischt!
Bataven, Belgisch kroost, hereende Nederlanders,

De onsterfelijke roem omzweeft uw Leeuwenstanders,
En 't noodlot van Euroop is door uw arm beslist!

Triomf! de zege is U; gy hebt den strijd volstreden.
ORANJE voerde u aan, en — wat behoefde u meer!
Zijn naam! en 't dwangjuk was vertreden;
Zijn bloed! gy zijt u-zelven weêr.
Ach, 't vloot, en 't uwe zou niet gloeien
Om met dat dierbaar bloed te vloeien?
Uw hart niet kloppen van de wraak?
Uw arm bedwingbaar zijn? uw krijgsdrift, in te toomen,
En 't Godverwaten bloed niet om uw voeten stroomen
Voor Gods en aller volken zaak?

Wat zee, wat purpren meir, zijn dammen uitgegoten,
Rookt, zwalpt, en giert in 't rond, van lijken overdekt!
Wat lijken, in dien vloed tot bergen saamgeschoten,
Verkondigen de dood, zoo verr' het oog zich strekt!

Wat

Wat schudt die heirspits daar, als door een storm aan 't beven;
Wat valt zy als de halm voor de uitgetogen zicht!
Wat stuift ze als ledig stroo, op d' aâm des winds geheven;
En van den voet vertreên waar 't neêrgeslagen ligt!
Wat schipbreuk, hier gestrand in stijfgeronnen golven;
Heeft heel dit schriktooneel met wrakken overstrooid!
Heil, Volken! Frankrijks trots ligt in die zee bedolven!
Heil, Neêrland! Neêrland, heil! gy hebt uw roem voltooid!

Triomf! Maar zie ik wel? Is 't waar, of schijnvertooning?
Mistrouwt ons hart zich-zelf, mistrouwt ons oog zich niet!
Vermocht de liefde dit voor Vaderland en Koning;
ô Heil dan, heil aan 't volk waar zy den arm gebiedt!
Bataven, ja, vertreden slaven,
Veracht, miskend by de aard, en blozend van den smaad;
Verrijst ge, als door één woord herschapen in Bataven,
En 't schittren van uw roem verdooft den dageraad.
Ja, 't zijn op nieuw Civilis helden,
Verhard, vergrijsd in de oorlogsvelden:

Ja,

Ja, 't zijn de fnuikers weêr van Spanjes reuzenmacht.
'tZijn weêr die zelfde Nederlanders,
Door wier zeeghaftige Oorlogsſtanders
De Franſche heerschzucht werd verkracht.
't Is weêr dat Voorgeſlacht der Vaderen,
('t Draagt weêr dat zelfde bloed in de aderen)
Dat juk en ketenen vertrad:
Wier grootheid 's wareld volken eerden;
Voor wie zich Koningen verneêrden,
Als 't Naſſau tot gebieder had!

Triomf, nog eens! wy zegepralen;
De Helſtoet krimpt en duikt voor 't Hollandsch wraakgeweer!
Bedekt zijn heuvelen en dalen
Met oorlogstros en buit van 't weggeſtoven heir!
Waar, Gaulers, is die moed vervaren,
Waar, Hoofd dier onverwinbre ſcharen,
Die Krijgskunst, die Euroop uw juk had opgelegd;
En 's wareld roof, in vijftig ſlagen

Op

Op volk by volken weggedragen,
Aan uwen zegekar gehecht? —
Gy wijkt —! Maar ach! na welk een ſtrijden!
Wat blikſems die uw vuist met plettrenskracht ontbrandt!
De Hel, in dolheid aan uw zijden,
Streeft al wat weer biedt, door; ſtort wat genaakt, in 't zand!
Ach, Belgie in zijn bloed gedompeld,
Euroop in Pruisſen overrompeld,
Schiet groote BLUCHER-zelf voor de overmacht te kort!....
De dood uit honderden van koopren zwavelmonden
Uw' tijgeren vooruit gezonden,
En zy, met tijgrendrift op Neêrland losgeſtort.....!
Beef, Neêrland! beef, wat vrijheid ademt!
De Dwingland ſlaat op nieuw zijn woedende armen uit,
Waarmeê hy 't aardrijk hield omvademd;
En 't alverzwelgend oog verſlindt het weêr als buit.
Uw grensmuur, Belgie, is gevallen,
En Brusſel ſiddert in zijn wallen,
Van 't naadrend ſchutgebral doordaverd en geſchokt:
De Schelde krimpt op 't donderklateren,

En

En duikt het hoornig hoofd in de afgevloten wateren,
Van fchrik en ijzing witgevlokt.
Vergeefs in derdhalf bange dagen
Den vijand telkens afgeflagen;
't Beflisfend tijdftip is, en dreigingvol, nabij;
Het tijdftip, dat aan de aard zal toonen,
Of Batoos en Tuïskoos zonen
Het woord nog overbleef van VRIJ.

De Helhond grijnst de zege tegen;
Die wapprende in de lucht, hem fteeds voor de oogen zwiert;
De throon, op nieuw door 't bloed beftegen;
Zijn naam, als Oorlogsgod, als Wareldheer, gevierd;
De menschheid, die zijn duivlenhanden
In eeuwge kluifters lekt! zie daar zijn hoop vervuld: —
Maar hoop, by 't grimmig knarfetanden
De tergfter van zijn ongeduld:
Hy blaakt, hy vlamt van woede, ô mocht hy 't uur verdelgen
Dat voor zijn drift te langzaam fpoedt;

Om

Om 't bloed, van ſtrijdren niet, maar weerloos bloed te zwelgen;
Dat, nog voor de avondſtond, zijn branding lesſchen moet!
Dat heden nog, ô plichtgetrouwen;
Uw zwakke telgjens, teêre vrouwen;
Den Franſchen moedwil overgeeft;
Den moedwil van brooddronken Gallen;
Die op hun Helſche gruwlen brallen,
Waar God en menschlijkheid van beeft!

Reeds werpt het Choor van Hemellingen
Een blik, van ijzing vol, op 't ſlagveld, en verbleekt:
Het ſiddert, dat de Hel te dwingen
Aan d' arm te machtig zij die aard en hemel wreekt:
Maar de Almacht zag vertrooſtend neder;
Heur glans omſtraalt het hoofd dat Neêrlands kroon verwacht:
ORANJE! Neêrland heeft u weder,
En GOD met uw doorlucht geſlacht!

Die

Die Held met zoo veel lauwerkranſen,
Met zoo veel Frankenbloed bedekt,
Vliegt kogels, ſabels door, en lanſen,
Door d' ouderlijken moed gewekt.
Gy volgt hem, wakkre Grenadieren,
Door hem gevormd tot zegevieren,
En valt op 's Dwinglands lijfſtoet aan!
Gy zult uw Krijgshoofd niet, Oranje niet, begeven;
Maar moedig voor en om hem ſneven,
Op de ingeſlagen gloriebaan.

Wat wilt, wat doet gy, roem der Helden!
Wat zoekt gy d' ijzren drom, omkleed met blinkend ſtaal?
Die ſchrikbre ruitermacht, op zoo veel oorlogsvelden
Beſlisſer van den ſlag in ſtaâgen zegepraal!
Haast ziet ge u door hun ſchok verpletten,
Vertreden door den paardenhoef!
Wat ſtelt ge uw kleenen hoop, uw zwakke bajonetten,
In 't ijslijkst oogenblik op zulk een harden proef?

Ai my! de pallast zwaait, en bliksemt om uw schedel!
Te rug, geliefde Vorst —! heb deernis met ons lot;
Reeds viel uw bloedverwant, door moed en deugden edel —
Bewaak Uw dierbre gift, bewaak zijn hoofd, ô God!

Wat stofwolk, hemel, ach! wat ijslijk staalgekletter!
Wat nevel sluit u in, ô Neêrlands hoogste lust!
Wat bliksem slaat op eens dat roovrenrot te pletter!
Wat bloedstroom die van daar langs lager gronden gudst!
Dank, God! de nevel scheurt; Hy is ons weergegeven!
Reeds storten ze overhoop, van 't Belgiesch staal doorboord!
Dus voegt het, dus is 't schoon, een heirspits door te streven!
En, Belgen, 't is aan u, dat zulk een roem behoort!

Rukt aan, gy Nederlandsche braven,
Die meê op 't moedig ros in 't stalen pantser blaakt;
't Is hier het oogenblik om aller roem te staven,
De plaats, die u onsterflijk maakt!

Streef, dappre Brit, met losse toomen
(Oranje streeft aan 't hoofd) op d' Alvermeter aan,.
Van schrikverwarring ingenomen,
En machtloos thands tot wederstaan!
Wat duchten zy die nimmer duchtten?
Wat zien hun benden om tot vluchten?
't Is WILLEM, 't is ORANJE, en NEDERLANDSCHE MOED.
't Is dappre BULOW, wiens banieren
Reeds wapprend om hun flanken zwieren!
Het is de Godswraak-zelv die in, die om hen woedt!
Het daglicht weigert zich hun oogen;
Hun arm ontzinkt het spiervermogen;
Hun kniën knikken zich, door bleeke vrees ontwricht:
Triomf! zy sneuvlen, tuimlen, vlieden;
En de eerst zoo schrikbre drom, onkenbare oorlogslieden,
Smeekt, kruipende in het stof, om 't lang verbeurde licht:
Smeekt kluisters af en slaafsche banden
Voor de in ons bloed gewasschen handen
Waarvan de gruwelrook nog dampende opwaart gaat.
Verhoort hen niet, verplet hen, Volken!

Reeds

Reeds grijpen zy naar moordrendolken:
Geen Franschman leeft dan voor 't verraad.
Triomf! nog eens triomf! de menschheid is gewroken;
Den dwang de hartaâr afgeſtoken;
En de onverduurbre hoon is uitgedelgd in 't bloed!
Triomf! de vijand werd bevochten,
En 't ſnoodst der Helſche ſchrikgedrochten
Verwacht den laatſten trap van 's overwinnaars voet.

Dit ſpelde ik u, ô Batavieren!
Dit u, ô broederlijke teelt!
Die heerlijke eeroogst van lauwrieren;
Waarin de onſterflijkheid met hemelglanſen ſpeelt!
Maar hoe! dat heerlijk roem behalen,
Die zegeprijs waarmeê wy pralen,
Heeft de aangebeden Held met eigen bloed betaald!
Zijn bloed —! Ach! waarom moest het vloeien,
En waarom, Belgiers, die roemrijke aard beſproeien
Waarop gy vrij weêr ademhaalt? —

Geen Dichter ſpelde u dit in opgetogen zangen:
Neen, eerder waar zijn tong in d' ademtocht verſtikt;
Eer droop hem 't bloedend oog ontworteld op de wangen,
Dan met een hart als 't zijn, dit jammer aangeblikt!
'tHeelal waar voor zijn oog verzwonden,
In dichte nevelen verſlonden;
Zijn ziel, in ſtervenspijn aan 't krimpend lijf ontperst:
Zijn boezem had door 't heil der hemelen
Den ſchrik des afgronds voelen wemelen,
Waar 't gruwzaam beeld hem voorgeſchetst. —
Dank, Godheid, wier geheimenisſen
Uw gunst ſlechts half onthult, en 's menſchen weekheid ſpaart!
Gy wilde 't, en die ramp, by 't heuchlijkst heilbeſlisſen,
Bleef in zijn zegepraal voor 't Vaderland bewaard.

ô Gy, door 't bloed verbonden Volken,
Nu ook door 's vijands bloed vereenigd, versch geplengd;
Wiens walm met beider zucht om hoog ſtijgt door de wolken,
Aan 't uwe, wederzijds zoo moedig, ſaamgemengd.

Gy,

Gy, zonen van één huis, hereend in eenen vader;
Gy moest door 't dierbaarst bloed elkaêr zijn weêrgekocht:
Wat band, hoe heilig ooit, wat band verknochtte ons nader,
Dan 't bloed-zelf uit den arm die onze vrijheid wrocht!
Juich, Neêrland! Ja, het heeft gevloten
Ten tuige van zijn hart op 't plechtigst bondaltaar:
En de Almacht, voor zijn borst in 't wapen toegefchoten,
Heeft zelv den flag gewend in 't treffend doodsgevaar.
Dank, Eeuwige, U zij dank! dat bloed is enkel liefde,
Is liefde voor het volk voor wien hy 't heeft verpand;
En 't lood, waarmeê hem 't moordtuig griefde,
Vertedert d' onderlingen band.

Thands, Koning, blinkt uw throon met ongelijkbre glanfen,
Van fchittrend ftaal omheind noch ijzren wachtrenftoet,
Waarachter beyende angst en dwangzucht zich verfchanfen,
Maar boezems, vlammendvol van trouw en dankbren gloed:
Maar boezems, in wier aderfluizen
Geen enkle druppel door zal bruizen,

 Die

Die voor uw kroonrecht niet, voor Neêrlands vrijheid, vloeit;
Geen druppel, die niet wenscht te ſtroomen,
Om 't Helſche vloeknest in te toomen
Dat eeuwig over de aard verraad en gruwlen broeit.
ô Zalig 't Vorstlijk huis, zoo teder aangebeden!
ô Zalig weêr de naam, den Cezars veel te groot!
ORANJE, 't Neêrlandsch hart bracht u geen weiflende eeden;
Neen, 't zwoer zich-zelv' in U, en 't ſtaaft het met de dood.

B.

NEDERLANDS OVERWINNING.

—— The Fiend look'd up, and knew
His mounted ſcale aloft: nor more; but fled
Murm'ring, and with him fled the ſhades of night.

MILTON.

Nog eens moest dan de ſchrik voor 's wareld rustverſtoorder
Ons ſtorten op het hart gelijk een donderkloot!
Nog eens moest Nederland Europaas volkenmoorder
Zien naadren op zijn erf, gewapend met de dood!
Nog eens mocht 's Dwinglands ziel de zoete hoop genieten
Van 't ons nog oovrig goud te rooven naar zijn lust;
Van 't laatſte Hollandsch bloed by ſtroomen te doen vlieten;
En, door ons aller val zijn haat te zien gebluscht!

Niets minder had hy voor, by 't naadren onzer ſtranden;
En, waande zich alreeds op Willems Koningsſlot,
De diadeem op 't hoofd, den ſcepterſtaf in handen,
Door dees zijn zegepraal verwinnaar zelfs van God!
ô Wel ons, Opperheer van hemel en van aarde!
Wel, wel ons, dat we op U vertrouwden, U alleen,
Toen 't onweêr op ons hoofd zoo zwart te ſamen gaarde!
Die aan Uw voeten ſtort, heeft nooit vergeefs gebeên.
Neen, Gy verloste ons niet uit 's overheerſchers keten,
Schonkt ons geen onderpand van zegen zonder maat
In d' overdierbren Vorst, op Neêrlands throon gezeten,
Om ons den prooi te zien van zulk een onverlaat.
Gy liet hem naadren: ja; maar op de onzachbre zoomen
Van 't Nederlandsch gebied, ſpleet d' afgrond voor zijn voet! —
Daar, daar ontwaakte hy, van de eerst zoo blijde droomen,
Daar bood de voorſpoed hem den laatſten afſcheidsgroet.
Gy liet hem naadren, ja, maar hadt het perk geteekend,
Tot waar zijn ijzren voet den bodem plettren mocht:
En 't oogenblik ſpoedde aan, in d' eeuwgen raad berekend,
Van 't eind der heerſchappy door zoo veel bloeds gekocht!

Op

Op 't Hollandsch grensgebied hadt Gy de wacht der hemelen
By Neêrlands heir geschaard, en, van Uw macht bekleed,
Haar op beschermingswiek de reien door doen wemelen,
En waken voor den held die aan zijn spitsen streed.
Zy keerde 't doodlijk lood, de bliksems der rapieren,
Door 's alverwoesters rot gericht op 's Veldheers borst.
Haar vleuglen wapperden om Neêrlands Leeuwbanieren,
Toen de overmoed op nieuw ons erfdeel naadren dorst.
Daar stond, gelijk een dijk, waar de oceaan in woede
Vergeefs met golf by golf zijn sloopkracht op verkwist,
Dat korts gevormde heir gerust in 's hemels hoede,
En zwichtte voor geweld, verraad, noch oorlogslist!
Daar stond het, als een muur van ondoorbreekbre dikte,
Waarop de stalen kling om niet zijn spits beproeft;
Op WILLEM 't oog gevest, wiens aanblik 't al verkwikte;
En, van zijn oog bestraald, hoe had het moed behoefd!
ô Neen, den vijand zien, en dood en schrik verspreien
Door heel zijn legermacht, was één voor Neêrlands kroost;
Tot heden mocht het slechts het slavenjuk beschreien;
Tot heden had het slechts om zoo veel smaad gebloosd.

Thans

Thands was het morgenlicht ten kimmen uitgebroken
Waarmeê de laatſte zweem van Hollands ſchand verdween;
Thands moest het dierbaar bloed, thands 't ſlavenjuk gewroken,
Zoo lang met ſpijt getorscht, en nat van ons geween.
Thands moest zy uitgewischt, die ſchande, ons opgeladen
Door 't wanklen van den moed en tweedrachts razerny:
Thands ſloeg het uur der ſtraf voor Frankrijks gruweldaden;
't Was thands de jongſte ſtond van 's dwinglands heerſchappy.
ô Heil U, die dit wrocht, en nog met brekende oogen
Op 't bed der eer geſtrekt, den booswicht ſtorten zaagt!
Bevoorrecht was uw lot, wie 't ook beweenen mogen:
Nooit had voor u op aard zoo ſchoon een licht gedaagd!
Neen: de aangedachtenis van uw heldhaftig ſtrijden
Wischt jaarkring uit, noch eeuw: het laatſte nageſlacht
Zal nog uw kroost om ſtrijd zijn teedre erkentnis wijden,
En nooit wordt 's monſters val, dan met uw lof herdacht!

ô Gy, doorluchtig held, in wien mijn dankbaar harte
Den grijzen Vorst vereerde, aan wiens gevoelge ziel

Mijn

Mijn Ega redding dankte, en troost voor onze ſmarte;
Zoo menigwerf het leed den moed te plettrend viel!
Wat boeit my by uwe asch, by 't denkbeeld aan uw ſneven;
Met zulk een diep gevoel van weemoed en van rouw?
Ach, hebt gy niet uw bloed voor 's wareld rust gegeven?
Wie leeft er, die die dood u niet benijden zou?
En echter weene ik? Ja, 't herinn'ren doet my weenen;
Van 't geen Hy voor ons was, wiens Geest uw wraak ontglom.
ô Drong des ſluimrers oog door zerk en grafkuil henen,
Gy zaagt ons by uw asch van overwelming ſtom!
Rust zacht, doorluchte Held! uw dood, gekroond met zegen;
Vereeuwigt den laurier die op uw grafſteê praalt.
Den Wees die u beſchreit, lacht deze uw eerkroon tegen;
Waaruit zijns vaders moed met zoo veel luiſter ſtraalt!
Rust zacht, doorluchte Held, uw deugd, alom gehuldigd,
Begraaft uw tombe niet, zy ſchittert in uw ſpruit.
Gy wreektet KARELS dood: dit waart ge Euroop verſchuldigd;
En, juichend roept ze ook u, als haar verloſſer uit!

Wat

Wat waart mijn oog nog om? wat wage ik, onbedachte,
Te toeven by dit veld van flachting, fmart, en nood?
Als of mijn handgewring der wonden pijn verzachtte,
Mijn werkeloos geklag kon redden van de dood!
Maar, weet men hier van fmart fchoon 't bloed er golft by zeën
Daar 't heldenhart voor niets dan de overwinning voelt?
Ontwaart de moeder iets dan wellust in haar weën,
Als 't blijdverwachte wicht haar 't ingewand ontwoelt?
Neen: 't is het grijnzen niet van 't zelfverwijt in woede,
Dat aan den doodftuiptrek des neêrgevelden paart!
't Is zucht voor 't Vaderland, waarvoor hy willig bloedde;
't Is de overwinningslach, die om zijn lippen waart.
Niets voelt hy by 't gezicht van de opgefpleten wonden,
Dan dat het ruifchend bloed zijn vuist de kracht ontrooft;
Zijn plicht aan land en vorst bleef heilig, ongefchonden;
En 't weesjen dat hem derft, wordt troost en fteun belooft.
Ach, de ijslijkheid der dood, haar allerfcherpfte fmarte,
(Of ze ons op 't dons verrasſ', of 't rookend oorlogsveld,)
Ontleent zy van de fchicht des zelfverwijts in 't harte,
Daar zich aan 's afgronds rand de rechter voor ons ftelt.

ô Wie

ô Wie voor God en Recht en Koning is gevallen,
  Zich-zelven heeft verzaakt voor Vaderland en Eer;
Hoort zorgloos om zich heen den oorlogsdonder knallen,
  En legt zich blij te moê op 't bloedig doodbed neêr.
Niet zoo ontfluimert gy, die God en Vorst verzaakte
  En voor den Onmensch ftrijdt waar 's Hemels ftraf op kleeft;
Wien 't plonderzieke hart voor roof en fchatten blaakte,
  Wiens hand het oorlogszwaard zoo vaak ontheiligd heeft;
Die trotfche fiddert, vlucht; en, zorgloos voor zijn ftrijderen,
  Verlaat de lafaart u in 't hachlijkst van 't gevecht!
Gy ziet die zege zich met elke ftond verwijderen,
  Waaraan gy al uw hoop op roof en plunder hecht.
Misleiden! ach uw dood fchenkt u geen eerlaurieren,
  Waar Vorst en Vaderland met zoete vreugd op ftaart:
Des Franschmans gruwelaart zou al uw moed ontfieren
  Offchoon ge een Hannibal, een Alexander waart.
Verkropte fpijt, met haat en wroeging faamvereenigd,
  Verfcheuren u de borst, doorboord met wond by wond;
Niets rest er, dat u thands 't getergde lijden lenigt,
  Niets, daar gy by de dood een zweem van troost in vondt!

En

En gy, verachtbren, die dien dood moest tegenſtreven,
Opdat ge uw ſchande en val verbergen moogt in 't graf!
U zien wy op 't gezicht van 't wrekend lemmer beven,
U, ſiddren op 't beſef der langverdiende ſtraf!
Wat ſtort gy hun te voet met tranen en gebeden,
Die ge eerst door trotſchen hoon tot wraak hebt aangeſpoord?
Wat wierd er van uw lot, vermeetlen, wierd niet heden
De ſtem der menschlijkheid in 's braven hart verhoord?
Wie hunner heeft geen telg, of maag, of vriend te wreken,
Geen langgetergde haat te lesſchen in uw bloed? —
Hoe menig offer, voor uw ſlangenlist bezweken,
Wiens nagedachtenis hun boezems zet in gloed!
„ Sterf," roept de wreker uit der onſchuld, „ſterf verrader!
„ Wie u genâ betoont, is 't menschdom meer dan wreed!
„ Uw dood gebiedt en plicht en menschlijkheid te gader;
„ Hy is geen echt Bataaf die hier van deernis weet."
Zoo ſpreekt het Neêrlandsch hart, zoo Pruis en Brittenlander,
In 't ſtrijdperk opgetreên en gloeiend van de wraak,
Als broedren door dien eed verbonden aan elkander,
Die 's Dwinglands val beſlist en aller Volken zaak!

Van-

Van daar dier lijken hoop zoo verr' zich 't oog kan ſtrekken;
Die, bergswijs opgetast, den bodem buigen doet!
Van daar die ſtroomen bloeds, die hêi en wegen dekken;
En 't bloeiend halmenveld herſcheppen tot een vloed!

ô Belgen en Bàtaaf, wie ooit uw moed vereerde,
'tWas daar, waar 't SCHOONVERBOND u riep voor 's vijands ſtaal:
't Was daar, waar uw rapier 't gepantſerd heir braveerde,
En 't eerpad openbrak ten ſchoonſten zegepraal!
't Was daar, waar ge aan den klaauw der teugellooze horden
Den dierbren Vorst ontwrongt, waar al uw hoop in leeft;
(Om wiens ontſchatbre kruin de ontelbre kogels ſnorden,)
U op dat gloriepad zoo ſchoon vooruit geſtreefd!
Geen lood in eigen borst deed zoo uw kaak ontkleuren;
Als de aanblik van dien held, van 't moordrenrot omringd:
Als bliksems ſtooft gy voort om hem 't verderf te ontſcheuren;
Wier ſlingerende ſtraal door ſtalen muren dringt.
De krijgsman, die ter aard', met reeds beſtorven kaken
En hijgend naar de dood, dit ijslijk ſchouwſpel ziet,

Gevoelt een nieuwen gloed in hart en aders blaken,
En weet van machtloosheid of diepe wonden niet.
Herlevend beurt hy 't hoofd, en wil ter redding ſpoeden:
Een blijde kreet gaat op: De dierbre werd ontzet!
„ Dank hemel (roept hy uit), ik zag u hem behoeden!"
En geeft den adem op, in 't vurig dankgebed.
Wat deedt ge, wakkre Vorst? — 't geluk van Land en Volken,
Aan uw behoud verknocht, wordt in die drift gewaagd!
't Zijn loerende verraârs voorzien van moordrendolken,
Offchoon hun ſchaamtloos hoofd eens krijgsmans teeken draagt.

Gy, heldenteelt, wier moed, wier trouw het mocht gelukken,
In ſpijt van 't wis verderf u volgende op de ſchreên,
Dit roemrijk zegepand hun vuisten uit te rukken,
Wat eernaam koomt u toe, uw grootheid niet te kleen!
Gy hebt Hem 't licht behoed; dan ach, wat acht Hy 't leven?
Het is uw hart, uw trouw, die hy voor 't dierbaarst ſchat.
ô Welk een blijk u thands van wedermin gegeven,
Daar, 't geen u lonen moest geen wareld in zich vat?

Dit voelt zijn kiesche ziel, en met den blik eens broeders,
Rukt hy den eerpraal af die schittert op zijn borst:
„Dees (roept hy) koomt u toe, aanvaard hem, mijn behoeders!
„Gy allen zijt het waard: deelt, deelt hem met uw Vorst!"
Moet dan Uw kostbaar bloed nog by die stroomen vlieten,
Door 's warelds Dwingeland zoo gruwzaam wreed geplengd?
ô Doe zijn eerloos hart die zege niet genieten,
Daar heel een volk, voor 't Uw, zijn bloed ten offer brengt!
Zie, hoe de Belg ontroert, zie 't Hollandsch hart verstijven,
Zoo vaak Gy voorwaart streeft, en 's vijands rei doorboort!
ô Zoo 't zijn arm gelukte, U 't staal door 't hart te drijven!
Al wat hier adem haalt wierd in Uw val vermoord!
Met ijzing zien wy aan, hoe ge in Uw geestvervoering
't Met dood bezwangerd staal en moordend lood veracht;
De vijand ziet het meê, en siddrend van ontroering,
Acht hy Uw arm-alleen een schrikbre legermacht!
Met dubble razerny, zweert hy u neêr te ploffen,
En houdt zich na Uw val den zegepraal gewis.
Wees met ons, Groote God! daar wordt Zijn borst getroffen;
En, in Zijn borst, de kracht van heel de legerspits!

Ontzetbaar is de ſchreeuw die galmt uit aller harten!
De woede is zonder perk, die elken boezem gloeit!
Vermoordend is 't gevoel van aller krijgren ſmarten,
Daar Nasſaus kostbaar bloed de holle wond ontvloeit!
„Op, broeders, dubble wraak! op, Volken, Britten, Pruisſen!
(Zoo gilt het leger uit, daar 't woedend knerſetandt.)
„Het bloed van Nasſau vliet! doet al het Franſche ruiſchen,
„Of ziet uw naam bevlekt met onuitwischbre ſchand!"

Welaan! dit oogenblik beſlist ons zegevieren!
Des Vijands heir verſtrooit! de wanhoop ſlaat het neêr!
De dappre Schot vertrapt des dwinglands bloedbanieren,
En heel de legermacht des trotschaarts is niet meer!
Juicht, Volken! Volken, juicht, en ſtort elkaâr in de armen
Met vreugd en dankgevoel! Het monſter kwam ten val!
DE ALGOEDE zag uw nood met vaderlijk erbarmen!
Zegt dank met heel uw ziel in juublend vreugdgeſchal!
HEM dank, die 't doodlijk lood ter zij' heeft afgedreven,
Waarin de dood gehuld, zich richtte op Neêrlands held! —

HEM

HEM dank, wiens machtige arm ons heir is bijgebleven,
En Neêrland in zijn roem onwrikbaar heeft herfteld!
Wiens wonderdoende hand eens BLUCHERS fchedel dekte,
Daar 's vijands woefte drom hem langs de zijden vloog;
En door d' ontzetbren val die hem op 't flagveld ftrekte
In 't albeflisfend uur hun razerny onttoog!
Ja, dank HEM, eeuwig dank, die 's Alverwoefters kaken
Beklemde in eeuwig ftaal tot roem van Nederland,
De boezems onverdeeld van 't zelfde vuur deed blaken,
En tot den Dwingland fprak: „Hier houdt uw moedwil ftand!"

Borst dan op Neêrlands grens, ô onbegrijpbare Almacht,
(Dat Neêrland, door zijn trots zoo roekeloos gehoond!)
De donderwolk uit een, die d' onverlâat ten val bracht,
En 't lang verdrukte Euroop Uw goed - Uw wijsheid toont!
Wie ooit den boezem floot voor de infpraak van 't geweten,
En met den fnoodaart heulde, in weêrwil van zijn hart,
Miskenn' den God niet meer, ten richterftoel gezeten,
Wiens onherroepbre wil 't Heelal zoo zichtbaar werd!

Wie, door den glans verblind van vroeger heldendaden,
Gevoelt thands nog een zweem van eerbied of ontzag
Voor d' onmensch, die met ſchande en 's wareld vloek beladen,
Moest ſiddren voor het licht van elken nieuwen dag!
Geen vonkjen waren moeds deed ooit zijn boezem gloeien:
Dit tuigt het verre Noord, dit Leipzigs ſtuivende asch; —
Dit tuigt op nieuw dees ſlag waar zeën bloeds by vloeien,
Waarin hy 't Godsbeſluit van zijn verdelging las!
Daar ſluipt de booswicht heen, en laat zijn machteloozen,
Zijn veegen krijgrenhoop aan 's afgronds open rand.
Verachting volgt hem na, maar 't voorhoofd kent geen blozen,
En 't misdrijf-zelve gruwt hem aan te zijn verwand!

En Franſchen! hoe! gy durſt zijn moordvaan weêr ontplooien!
Haar voeren voor het oog der wareld? Wroegingloos,
Der Tweedracht giftig zaad in zwakke boezems ſtrooien,
Den ſnooden meeſter waard, die u tot ſlaven koos!
Treedt toe! aanſchouwt hem thands, daar hy in 't ſtof vernederd,
Gevoel en plicht verzaakt, en als een Kaïn vlucht!

Nooit

Nooit heeft uw vreeslijk wee zijn hard gemoed vertederd;
En 't is voor zich-alleen dat hy het noodlôt ducht!
Hoe! roemt gy hem nog held, die met een kindsch ontroeren,
Voor smart en sterven beeft? hem held, die immer vliedt
Wanneer de dood heur schicht hem dreigt door 't hart te voeren;
Maar onvermurwd en koud zijn krijgers sneuvlen ziet?
De onnoozle! als waar de stond, die 't leven perk moet zetten,
Te ontwijken door de vlucht. Eens wordt hy nagespoed,
Al schijnt het dat de Dood heur vuisten ducht te smetten
Wanneer zy d' onverlaat ten grafkuil sleuren moet.
Wat is het dat uw hart zoo groot in hem bewondert?
Wat, dat u 't oog bedwelmt, voor de overtuiging blind?
Dan, dat hy wijd en zijd de halve wareld plondert,
En gy in hem den steun voor al uw snoodheên vindt.
Ach, 't ijsslijk uur rukt aan, 't werd heden reeds geboren,
Dat hem van de aard verdelgt, bestelpt met schande en smaad.
Wilt ge aan dien aartstyran, geen wettig Vorst, behooren,
Dan zweert u heel Euroop haar onverzoenbren haat.
Ziet op het rookend bloed, dat wraak schreeuwt tot den hoogen!
Ziet heel de zuchtende aard van weezen overdekt! —

U zelv' door die u moordt gewetenloos bedrogen,
En, offers van zijn trots, in 't bloedig zand geftrekt!
Hoort Neêrlands blij gejuich, en ziet het vreugdgefchitter
In 't oog van elken held die voor Oranje ftrijdt!
't Is flechts de brave Vorst, geen wetloos throonbezitter,
Wien de oorlogsheld met lust zijn bloed en leven wijdt.
't Is hier geen flavenftoet die fiddrend voor de wenken
Van die hun lot befchikt, hem volgt met tragen voet:
't Zijn helden, die hun Vorst den naam van Vader fchenken;
Wien zucht voor Zijn behoud de boezems gloeien doet.
Zoo kan geen vuig tyran zijn heerfchappy doen eeren;
Zoo ftrijdt geen legerfchaar, door dwang gezweept ten flag!
De flaaf moge onverfchrikt het oorlogsveld braveeren,
Maar vliegt het vuur niet in met zulk een vreugdelach.
Laat ftorten, duizenden! weêr duizenden vervangen
Met dubble kracht bezield, den heldendrom die fneeft:
Wy zien Bataaffchen moed uitvlammende op hun wangen;
En 't hart vervuld van hoop, want God en Nasfau leeft!
Triumf! het is beflist, en de eeuwen zullen 't melden,
Hoe WILLEM voor zijn volk als WILLEMS afkomst ftreedt.

Hoe

Hoe Batavier en Belg den dwingland nedervelden.
  En hoe hun roemrijk ſtaal zijn Gaulers vallen deed!
Als 't weemlend halmenſtroo, dat, door de ſeis vergeten,
  Nog ginds en daar verſpreid, zich opbeurt van den grond;
Daar 't afgemaaide graan ter aard ligt neêrgeſmeten,
  Zoo was 't, dat 's dwinglands heir, na zijn verwoeſting, ſtond.
Maar ook die enkle halm, aan 't ſiddren, moet bezwijken
  Voor de overmacht des ſtorms; geen ſtroobies blijft er ſtaan.
Zoo bogen in den hoop van platgetreden lijken,
  De ontkomen ſtrijders neêr voor Nasſaus zegevaan.
Triumf, zy bogen neer! triumf, zy zijn verſlagen!
  Euroop is vrijgeſtreên, en Neêrland is gered!
Gods Engel, op den wiek des ſtormwinds omgedragen,
  Sprak 't klaatrend machtwoord uit: „De Dwingland zij verplet."

K. W. B.

DE EER HERSTELD.

Geen kroon geroemd, geen lauwerbladeren,
Met dierbaar menſchenbloed beſpat!
De kruin van beulen en verraderen
Onteerde kroon en lauwerblad.
't Zijn afſchrik, vloek, die aan haar kleven:
De glans waarvan zy zijn omgeven
Is ſcheemring van der Duivlen poel;
't Werd loon en merk van gruwelſtukken,
Verwoeſten, roof, en onderdrukken,
En kwetst het menschlijk zielsgevoel.

Gy,

Gy, Koningen, gy Oorlogshelden;
  Vertrapt die teekens, zoo verlaagd!
De naroem zal uw deugd vergelden;
  Geen ſierſel dat een booswicht draagt!
Neen, 't ſtaal aanvaard om 't recht te wreken,
De kruin met palmenblaân beſteken,
  En 't hart met Christenmoed vervuld:
Zie daar wat Helden voegt en Vorſten,
Daar de afgrond uit zijn kolk geborſten
  Zich weêr met kroon en lauwren hult.

Dus ſprak ik; en wat zien mijne oogen!
  Lauwrier- en kroonenglans herleeft:
't Is weêr het Godlijk Alvermogen
  Wiens glans om kroon en lauwer zweeft.
Ja, de Almacht wenkte, Helden ſtreden,
't Geweld des afgronds ligt vertreden,
  Des Dwinglands kop met ſchand belaân:
De bliksem viel hem uit de handen,
Waarmeê hy de aard weêr dacht te ontbranden,
  Pas uit zijn kluiſters opgeſtaan.

Triomf!

Triomf! Gods Almacht schenkt dien zegen!
  Hy die aan de oorlogskans gebiedt.
De God des trotschaarts zij zijn degen;
  Wy steunen op ons wapen niet!
't Is God, de God der Legerscharen,
Op wien ons moedig hart blijft staren:
  Hy bonst des Dwinglands zetel neêr.
Hy, recht en onschulds strenge wreker,
Verpletterde den eedverbreker,
  En schenkt aan de aard haar vrijheid weêr!

Zie daar den grooten strijd voldongen!
  Het dal des jammers ruischt van bloed!
Op nieuw aan 't slavenjuk ontwrongen,
  Vlamt Neêrland van vernieuwden gloed!
Tot U verheft het hart en palmen;
Tot U zijn feest- en zegegalmen;
  Tot U den wierook van den dank!
ô Laat hem tot Uw voetbank stijgen!
Gy ziet het, hoe de boezems hijgen,
  Hun ziel zweeft t' Uwaart in dien klank!

En

Europa! 't monster is gevallen,
  Van klaauw en arendswiek beroofd.
De kroon waarop hy placht te brallen
  Ontviel aan 't neêrgebliksemd hoofd.
Juicht volken, vrij van vreemden kluister;
En, kroonen, straalt met nieuwen luister
  Weldadig op de volken neêr!
't Is God, die de overheersching velde,
Wiens arm den koningsthroon herstelde;
  Geeft, Volken, Vorsten, geeft Hem eer!

1815. B.

---

*

ZEGELIED,

OP GEGEVEN ZANGMAAT.

Zingt jubel, gy Volken! ſtrooit bloemen en groen:
Vlecht kranſen voor 't lauwerrijk hoofd!
De glorie van Neêrland is ſchittrend herſteld,
Die 's Dwingelands trots had verdoofd.
De krijgers, vereend in den heiligen ſtrijd,
Verwonnen den moedwil der Franſchen;
De Schutsgeest des Helds, op de winden getorscht,
Verdedigde de afkomst van Naſſau de borst,
Voor 't vuur en de ſpits van hun lanſen!

Zingt

Zingt jubel, gy Volken; vlecht lauwren en palm,
D' onfterflijke ftrijders ter eer'!
Het juk is vergruisd. Heel Europa, bevrijd,
Verbleekt voor den moedwil niet meer.
Thands beurt zy de kruin weêr vrijmoedig om hoog;
Haar beul ligt verpletterd ter aarde:
En de Engel der wraak; op de wolken ten throon,
Verwoestte den zetel en wetlooze kroon,
Waar 't aardrijk met affchrik op ftaarde.

Vlecht zachte violen, gy zorglooze jeugd,
En fneeuwitte rozen door een;
En fiert er het grasbed des fluimrenden meê,
Die Nederland vrij heeft geftreên!
Het windtjen dat zucht om zijn rustend gebeent',
Zal 't loflied in 't ruifchen vervangen;
En de Engel der rust, die de graffteê omzweeft,
Zal hem die voor Vorst en voor Vaderland fneeft,
Met rozen uit Eden omhangen!

Ver-

Verdrukten, legt kommer en rouwfloers ter zij!
'tZij uit met geween en met smart!
De Helden die vielen, zijn zalig geroemd,
En leven in 't Vaderlandsch hart!
Hun weezen, hun weeuwen verlaten wy niet;
Wier heil door hun bloed is verworven:
En de Engel des lichts laaft de droeven met troost;
En schaart met zijn vleuglen om 't hulpeloos kroost
Van mannen, voor vrijheid gestorven.

Stem, veldjeugd, uw fluit; en schaart, Maagden, ten dans:
Geen krijgstrom verstoort thands uw vreugd.
Zingt, zingt onbedwongen den val des Tyrans,
De glorie van Nederlands jeugd!
Gaårt lauwren en myrthen uit Floraas plantsoen,
Om hem tot een eerkroon te vlechten,
Wien de Engel des heils op den wenk van Gods oog,
Met stralen van zege en van glorie omtoog,
Om 't lot van Euroop te beslechten.

Triumf

Triumf dan, Europa! zing jubel! en juich!
De dag der verlosfing verfcheen!
De Twist, op het aardrijk gezeteld als God,
Zag de Eendracht herfteld, en verdween!
De Welvaart keert weder (zoo lang ons ontroofd!)
Sints de Almacht het bloedbad bepaalde;
En de Engel der vrede, die 't palmenloof ftrooit,
Klapt wieken, op 't dundoek der wolken ontplooid,
Dat Neêrland de zege behaalde!

Herhaal het triumflied langs ftranden en zee;
Den Helden van Neêrland gewijd!
Herhaal het den Vorften en Volken ten lof,
Vereend in den heiligen ftrijd!
Het roll' met de baren naar 't verfte van 't Zuid',
Naar Westen, en Ooften, en Noorden!
En de Engel die knielt voor des Heiligen throon,
Vereenig' der ftervlingen dankbaren toon
Met de eeuwige Jubelakkoorden!

K. W. B.

FRANKRIJK BEDWONGEN.

Wat roemt ge u nog, van eer ontbloot,
ô Frankrijk, als den moederſchoot
Van onverwinbre Helden!
God ſprak, en 't noodlot nam een keer,
Europa brengt u 't bloedbad weêr
Uit de overrhijnſche velden.

De krijgstoorts blaakt uw akkers plat,
En plondert uw geroofden ſchat,
En flikkert door uw daken:
De ſchrik doorwaart u 't ingewand,
De doodsangst ſiddert in uw hand
En wemelt op uw kaken.

Ja

Ja de opgerezen Tuinleeuw brult;
Van de onverzoende wraak vervuld;
De Luipaard briescht van woede;
Een trits van Aadlaars daagt u op;
En ſtort uw' roofgier op den kop,
Die van hun klaauw reeds bloedde;

Die bastertärend die zoo trots
Van op zijn ingenomen rots
Zich aan den wind dorst wagen;
Zijn wieken naar de wolken ſloeg
Zoo lang hem 't ſtormend onweêr droeg;
Ligt, uit de lucht geſlagen.

Daar wringt hy met geknakte vlerk;
En ſchudt, nog krijtend tegen 't zwerk;
Zijn afgezengde ſchachten;
Zijn ſchreeuw ontzet de lucht niet meer;
Des hemels bliksem dreef hem neêr,
Met uitgeputte krachten.

Waar, Gaulers, is dat krijgsgeluk,
Dat de aard bedreigde met uw juk,
En de Almacht ſcheen ontwasſen?
Waar 't oorlogstuig met Hel bevracht,
Dat Volken in uw ketens bracht,
't Heelal in bloed deed plasſen?

De Godheid blies op 't mierennest
Van grootheid, door het zwaard gevest,
En alles is verdwenen.
De hemel ſcheurt, het zonlicht ſtraalt,
En 't licht waarmeê de glintvlieg praalt
Is ijlings uitgeſchenen.

't Uit ſtof verwekte ſlijkgewormt,
Met d' afgrond uit zijn poel geſtormd
Om 't aardrijk af te knagen,
Lei vleugels, ſpriet, en angels af,
Die de Almacht ter verdelging gaf;
Voleindigd zijn de plagen.

Juicht

Juicht Volken, uit den boei geslaakt,
De Godheid heeft u vrijgemaakt;
  Geen aardsch, geen sterflijk pogen.
Valt juichende dien God te voet,
Den Wareldheer die wondren doet;
  Aanbidt zijn Alvermogen!

Zijn hand voert Koningen ten throon,
Schenkt strijdenden de zegekroon,
  En dondert op de snooden,
Hem, die der volken weegschaal houdt,
Zij, Nederland, uw lot betrouwd,
  Den God der Wareldgoden!

B.

DE SCHRIKKOMEET.

Zie daar de schrikkomeet van uit der starren reien
Door de Alvrijmachtbre hand geslingerd naar beneên!
Wie zag niet nood en dood langs heel haar pad verspreien,
En waar zy aan het oog verscheen,
Heel de aard bevochtigd met geween!

Het aaklig voorgevoel doet d' armen landman beven,
Als 't teeken van ellend aan 's hemels transen blinkt;
Maar de eigen Wijsheid heeft haar perken voorgeschreven;
Die 't wijd heelal in banden klinkt,
En op wier wenk ze in 't niet verzinkt.

Dan

Dan, 't was geen ijdel ſpook, het geen Euroop verbleekend
Den boezem ſchokken deed, daar 't platgetreden lag.
De onmeetbre zee van bloed des aardrijks korst doorweekend;
Getuige van d' ontzetbren dag
Die 's aardrijks vloekſtar rijzen zag.

De heldre lucht betoog met zwarte donderwolken;
Des afgronds kaak borst op, zijn Geeſten braken voort:
De Twist doorſtreefde de aard, omgord van moordrendolken;
De deugd en de onſchuld werd vermoord;
Natuur en tempeldienst verſtoord.

Geen pest ontvolkte de aard met zulk een toomloos woeden,
Als de alvernielbre Krijg, ontſtoken wijd en zijd.
Geheel een teelt verdween. Ja zwakke knaapjens bloedden,
In d' immer weêr hernieuwden ſtrijd
Als offers aan den dood gewijd!

Doch waartoe 't wee herdacht, het geen haar invloed de aarde
(Als ſtrafgericht van God) zoo lang verduren deed?
Europa hief het oog dat weenend op haar ſtaarde,
Ten zetel op van Hem, die 't leed
Der lijdren naar hun krachten meet;

Vermeetle, door de hand der Almacht thands vergruizeld,
Wien de aard te nietig was ten bodem voor uw voet!
Wat wonder, zoo u 't hoofd van hoogmoed heeft gezuizeld;
En de eigen trots uw val bespoed,
Die 't aardrijk overdolf met bloed?

Verachtbre Korsikaan, wat gaat ge uw schedel bukken,
En smeekt het volk genâ wier val gy hadt bepaalt?
ô Bleef u dan geen dood om u der schand' te ontrukken?
Geen dood, die strijdren eer behaalt,
Wat bloed ook door hunne aders straalt?

Hoe! achtet ge Albion zoo blind in Staatsbelangen
Dat ze in haar boezem U een wijkplaats aan zou biên.
U, d' afschrik van 't Heelal met gastvrij hart ontfangen,
Om Frankrijk eens weêr aan uw kniên,
En, licht, zich-zelv uw slaaf te zien?

Neen, 's aardrijks moordenaar stond ander lot te wachten,
Het rotsig berggevaart omgolfd met eeuwge zee,
Weerkaats' verpozingloos de nuttelooze klachten
Van d' onmensch, wien des menschdoms wee
Geen enklen zucht ontglippen deê!

In

In de eenzaamheid des doods, en aan u-zelv' hergeven;
Strekke u dat plekjen gronds voor d' overheerfchten throon:
Verbeelding moge u daar, in ijdlen waan verheven,
Beroofd van fcepterftaf en kroon
Nog zetelen by de aardfche Goôn!

In 't woefte hofverblijf, waar alle tochten woelen,
En 's vleiers ftem, de ftem van 't fchuldig hart verfmoort.
Daar kon dat rustloos hart zich nooit verzadigd voelen;
Wat zult ge in dat verlaten oord,
Als 't wroegen u de borst doorboort!

Vergeefs zal daar uw ziel naar kalm genoegen fmachten!
Het bloed dat gy vergoot zal rookend, opwaart gaan;
De fchim eens ENGHIËNS by fluimerlooze nachten,
By ftillen disch en wandelpaân,
Verdelgend voor uw oogen ftaan.

Daar zal diens jonglings hand u op de wonden wijzen
Zoo gruwzaam toegebracht op de onfchuldvolle borst:
Daar zal u eindlijk eens het wraakgeroep doen ijzen
Dat opfteeg tot der Vorften Vorst;
En 't geen gy fteeds befpotten dorst,

De Almachtige is gerecht! Wie ooit Gods weg miskende,
Gevoelt in deze uw straf Hem rechter over 't kwaad.
De dood die krijgren treft ware u te zacht een ende,
Die dartlend hebt in 't bloed gebaadt,
En 't menschdom jammer zwoert en haat.

Ja, de Almacht is gerecht! De klaagstem rees ten hoogen
Van half de kermende aard, vertrapt door 's dwinglands voet:
God wil dat eens Euroop haar tranen af zal droogen!
Enropa juich! gy zijt behoed.
De dwinglandy heeft uitgewoed!

Oogstmaand 1815. K. W. B.

ORAN-

ORANJES WOND.

Geen kroon weert de onderlijke ſmart
Van 't zoo aandoenlijk moederhart,
Dat voor haar dierbaar kroost moet beven.
Hoe lijdt ge, ô teedre Koningin!
Hoe zwoegt die borst van kindermin,
Door eindloos kloppende angst gedreven!

Hoe ſtaart ge met beſtorven mond,
Naar 't gapen van die eedle wond,
Zoo fier in 't oorlogsperk gewonnen!
Die wond, zoo grootsch, zoo glorierijk!
Dat onmiskenbre heldenblijk,
Dat lauwren niet vergelden konnen!

Hoe

Hoe voeltge in 't gloeien dier kwetſuur
De ſtrenge banden der Natuur
Zich naauwer om uw boezem klemmen!
Hoe voelt zich 't oog vol Vorſtengloed,
In weêrwil van verheven moed,
Met zilte tranen overzwemmen!

Vliet, teedre tranen, vliet, ja vliet!
Ge onteert de Vorſtenkaken niet,
Noch 't hart waaruit gy zijt ontſprongen.
Ook 't purper eischt die moedertroost
By 't bloed van 't haar zoo waardig kroost,
Door d' oorlogskreet heur arm ontwrongen.

Doch nijpt de ſmart u 't ingewand;
Niet minder voelt het Vaderland
By d' aanblik die uw ziel doet treuren.
Wie onzer, Koninklijke Vrouw,
Die door dat voorwerp van uw rouw
Zich 't hart niet tarnend op voelt ſcheuren!

Waar

Waar leeft, waar fchuilt die aterling
Wien Neêrlands grond als wieg ontfing;
Die aarzlen zou voor Hem te fneven?
Wie leeft er, vatbaar voor den plicht,
Die niet de lust van 's levens licht
Voor 't ftelpen van die wond zou geven?

Ja, ware een druppel van dat bloed
Met duizend levens flechts geboet,
Geen onzer zou het zijne fparen!
Met wellust bracht zich Nederland
Voor 't jeugdig bloed ten offerand
By de aangeftoken zoenaltaren.

Maar neen, dat purper blinkt te fchoon;
Dat bloed geeft luifter aan uw kroon,
En fchittert boven flonkerfteenen!
Dat purper toont de ware fpruit
Die Nasfaus heldenaart ontfluit,
En wy, wat zouden wy 't beweenen!

Die

Die wond, die de arm des Helds bevocht,
Heeft onverbreekbrer band gewrocht
Dan ooit de pijlen heeft omgeven:
Dat bloed is 't zegel van den eed
Dien 't Vaderland Oranje deed,
Om eeuwig aan zijn Vorst te kleven.

Hoe edel droegt ge, jeugdig Held,
De plagen van het Oorlogsveld,
En ſtreefde dood en wonden tegen!
Hoe zag U Taag- en Ibervloed
In 't om uw zijden ſtroomend bloed
De krijgskans dwingen door den degen.

Voor hun hebt ge arm noch moed geſpaard,
Maar Holland was U meer nog waard!
Uw bloed-alleen kon dit betoonen.
Gy gaaft het, by den zegepraal,
Verknocht aan uw verwinnend ſtaal,
En — Neêrlandsch trouw zal 't U belonen.

Dat bloed gevoelt zich Hollandsch bloed,
En kent geen palen aan zijn moed
Daar 't Vaderland en Huis verdedigt:
Het ſchonk zich; de Almacht nam het aan;
De ſchuld van Holland is voldaan,
En aarde en hemel zijn bevredigd.

B.

SMART BY VREUGD.

Zie daar de hoogſte lust der aard
Vermengd aan 't ijslijkst ſmartgevoelen:
Een oog, door hemelvreugd verklaard;
Terwijl de tranen 't overſpoelen!
Waar, God der kunſten, is uw kracht?
Waar, Rafaëls, uw toovermacht?
Waar, Titianen, zijn uw verven?
Schetst, ſchetst ons 't hemelblij gelaat
Der moeder die in vreugde baadt,
En 't dankbaar oog ten hemel ſlaat;
Terwijl zy ducht van ſmart te ſterven;

ô Mengeling van wee en lust
'Ten allerhoogsten top geklommen!
Is 't vreugd die hier de smarten sust?
Of, doet de smart de vreugd verstommen?
„ Het bloed mijns zoons schiet golvend uit!"
Zoo gilt de moeder overluid,
En 't bleek des doods bedekt haar kaken;
„ Maar Neêrland, Neêrland is gered!
„ ô God, die op mijn angsten let,
„ Aanvaard, aanvaard mijn dankgebed
„ En zie my Englenwellust smaken!"

Onwrikbre mannenmoed en trots
Mocht in Spartaansche moeders blaken;
Haar ziel kost, treflóos als de rots,
Der vrouwen teedren aart verzaken.
Wy ijzen van dien zegekreet,
Dien de onvermurwbre stijgen deed
By 't drietal lijken van haar zonen!
Wat offer 't Vaderland gebied',
Het vergt de teedre moeder niet
Wier bloed in 't bloed van telgen vliet;
Zoo koel, zoo wreed een hart te toonen.

L Dan,

Dan, weinig kostte 't, fier te zijn
Om 't voorbeeld voor 't heelal te ſtrekken:
De ſchoonſte deugd is enkel ſchijn,
Waar trots en praalzucht haar bevlekken.
ô Neêrlands dierbre Koningin,
Uw ziel heeft ware grootheid in,
En voelt de heiligſte aller banden:
Zoo naauw aan 't dierbaar kroost gehecht,
Gevoelde uw boezem wat het zegt,
Als 't duiſter lot den ſtrijd beſlecht,
Te beven voor zijn huwlijkspanden!

Gy hebt geſidderd in dat uur;
Mijn boezem ook gevoelt dat beven!
Dan, dank zij 't eeuwig Albeſtuur,
Hy ſpaarde uw Telg 't onſchatbre leven!
Gy hebt geſidderd, hebt gebeên:
Maar de Almacht-zelv' trad voor hem heen,
En ſloeg den trotſchen vijand neder:
Een Schutsgeest weerde 't gruwzaam lood,
Waarin de alom verſpreide dood
Hem moordend naar den boezem ſchoot,
En gaf hem aan uw armen weder.

Hem

Hem weder! Hemel, met wat glans!
Zijn kruin omstraald van lauwerglorie!
Gebiedende aan des oorlogs kans;
Getorscht op vleuglen der viktorie!
De kroon die 't grijsste krijgshoofd voegt;
En 't eerbegeerigst hart vernoegt;
Is niet te schittrend voor zijn vlechten;
De roem van derden Willems moed;
Dien 't aardrijk dankbaar hulde doet;
Herleeft in Nassaus koningsbloed;
En 't stroomt voor uw en onze rechten!

Heel Neêrland, in één zucht vereend;
Heeft God zijn beden opgezonden:
't Heeft tranen, hartebloed, geweend;
Op 't ijslijk denkbeeld van zijn wonden.
Wie had niet in dat hachlijk uur
In 't dichtste van des vijands vuur;
Voor hem, de borst aan 't staal geboden?
Wie niet met blijden vreugdelach
Op dat men hem beveiligd zag;
Met dank voor zulk een stervensdag;
De dood ten kaken ingevloden?

Dan

Dan ach, zijn kostbre bloedstroom vloot! —
't Is God die elken polsslag regelt.
Hy keerde d' Engel van de dood;
Maar heeft door hem ons heil verzegeld.
Met heldenmoed, en in God sterk,
Doorzweefde hy het oorlogsperk,
Omzwierd van bliksems en rapieren:
Met leeuwenkracht omgreep zijn hand
Het wrekend staal voor 't Vaderland;
En stortte d' onverlaat in 't zand
By 't zwaaien van de vloekbanieren.

ô Holland, werdt gy diep verneêrd
By 't sleepen van des dwinglands keten;
Uw smaad is thands in roem verkeerd;
Uw hoon, uw lijden is vergeten!
Gy hebt in 't roemrijkst oorlogsveld
De glans van Neêrlands naam hersteld;
Geen nevel kan haar luister schenden:
Met eigen heldenbloed bespat,
Van Neêrlands dankbre tranen nat;
Verwekt ORANJES lauwerblad
't Ontzag van 's aardrijks uiterste enden.

K. W. B.

AAN

AAN DE HOLLANDSCHE VROUWEN.

Welaan, de koffers opgeſloten!
  Bataafſche vrouwen, ſpoedt om ſtrijd!
Toont, dat ge uw dappere Echtgenooten,
  Uw heldenzonen, waardig zijt;

ô Spoedt, en deelt met gulle handen,
  Niet ſlechts uit ruimen overvloed;
Maar geeft van 't geen uw liefdepanden,
  Uw eigen leden, dekken moet.

Schiet toe, en poogt, ô poogt te helpen!
  Berekent niet hoe veel gy geeft:
't Geldt hier, het edel bloed te ſtelpen,
  Dat uw behoud verzegeld heeft!

Daar liggen de uitgeſtrekte helden,
Nog ſmoorend in 't vergoten bloed!
Zy, die het ondier tegenſnelden
Met onverwrikbren mannenmoed!

ô Zou ons iets te kostbaar ſchijnen?
Wie ſtond niet willig alles af,
Het geen hun onverduurbren pijnen
Een oogenblik verlichting gaf?

Helaas! ware alles niet verloren,
Zoo 't monſter had getriumfeerd?
Was niet ons aller dood gezworen,
Had niet hun moed hem afgeweerd?

De wichtjens, die we thands omklemmen
In 't hoogst gevoel van moedervreugd;
Die hadden we in hun bloed zien zwemmen,
Als 't heilloos Woerden eeuwig heugt.

Wie

Wie zal de gruwelplagen tellen,
Die ons de wraak had opgelaân
Van 's afgronds roof- en moordgezellen,
Bloeddronken op hun zegebaan?

ô Wel ons, dat Gy ons beſchermde
Weldadige Almacht! U zij lof!
U, die zich onzen nood erbarmde
En d' onmensch nederſtiet in 't ſtof!

Wat dank kan U ons harte brengen,
Dan die het weldoen in zich ſluit?
ô Wil het offer dan gehengen
Dat uit het diepst gevoel ontſpruit!

Geen onzer draal, zijn kostbaarheden
Te wijden aan zoo dier een plicht:
Zy hooren hem, die, naakt van leden,
Op 't bed van eer te kermen ligt.

Rukt af, ô Vrouwen, de eerſieraden
Daar Weeldes hand u meê verſiert;
De krijgsman ligt in 't bloed te baden,
Wiens zege heel Europa viert!

Komt, thands de ſtapels neêrgeſmeten
Van Grootvaârs nagelaten goed;
Tot donzig plukſel uitgereten,
Ter ſtelping van het heldenbloed!

'k Benij u thands, wien 't mag gebeuren,
Te grijpen uit een rijke kas,
Als of by 't vluchtig windſelſcheuren
Het duizendſte het eerſte was.

'k Benij u thands, wien 't is gegeven,
Uw ruime ſchatten aan te biên,
En 's lijders halfgebluschte leven
Weêr door uw hand ontvonkt te zien.

Dan,

Dan, 't weinige ook kan zegen brengen:
't Is zegen, die aan 't weldoen hecht;
Ook wie den lijder tranen plengen,
Wordt Gods erbarmen toegezegd.

Welaan, hoe luttel 't moog bedragen,
Het tuig' den braven, van ons hart!
Die 't leven voor ons leven wagen,
Dier ſmart is onzer aller ſmart.

ô Moeders, zet uw jonge telgen,
Uw kleine dochters, aan uw kniën;
Verhaalt hun de eedle trouw der Belgen
Die d' onmensch voor hun moed deên vliên.

Verhaalt hun Hollands worſtelſtrijden,
En, hoe het Neêrlands bloed, ontgloeid,
Een eind maakte aan Europaas lijden,
Toen 't onzen bodem heeft beſproeid.

Schetst hun, by 't raaflen van de draden,
Beſtemd voor 's krijgsmans diepe wond,
Hoe Frankrijk Neêrland lieeft verraden,
En hoe het weêrvergelding vond. —

Hoe Neêrlands Koningszoon zijn leven
Ten prijz' bood, dwars door lood en ſtaal,
En 't Vorstlijk bloed heeft veil gegeven
Voor d' ongelijkbren zegepraal.

Dan zult ge in 's jongskens heldere oogen,
De vonkling zien van 't Neêrlandsch bloed;
Des meisjens wang, met wit betogen;
Maar beider boezems, vol van gloed.

Ook dit zal weldoen mogen heeten;
Maakt, Moeders, Frankrijks naam veracht!
Op dat der Gauler ſlavenketen
De ſchrik blijf van het Nageſlacht.

K. W. B.

O N°

ONDER EEN SCHADUWBEELD VAN PRINS WILLEM FREDERIK VAN ORANJE, THANDS KONING DER NEDERLANDEN.

De hoop des Vaderlands in 't barnen van de vloeden,
Die, zoo de hulk van Staat door 't onweêr moet vergaan,
Dan nog 't onttakeld wrak van 't slopen zal behoeden,
En voeren 't, God ten prijz', door 't buldren van d' orkaan.
De Held, wiens moedig hoofd, na doorgestreden plagen,
Hoe 't alles tot den val zijns Stamhuis samenspant,
Wen eenmaal 't heuchlijk uur van Gods genâ zal dagen,
De vrije kroon verwacht van 't vrije Nederland.

Ex tempore. B.

1794.

AAN

ONDER EEN SCHADUWBEELD VAN HOOGSTDENZELVEN, TOEN 'S LANDS SOUVEREINEN VORST.

Door branding en orkaan ontredderd en verbroken,
Door 't dwingende Algeweld tot op de kiel geſloopt,
Ziet Neêrlands dobbrend wrak een kalmer dag ontloken,
En 't Godbetrouwend hart heeft niet vergeefs gehoopt.
De haven lacht ons aan; de ſtormwind lei-zich neder,
De hemel zendt een Vorst; de Staatshulk is gered:
De zegen van omhoog keert met Oranje weder,
En blinkt in Hollands kroon van 't Vorstlijk krijgshelmet.

1814. B.

BY

BY DE AFBEELDING VAN ZIJNE KONINKLIJKE MAJESTEIT.

Den Vorst, door braafheid groot, door heldenmoed, en lijden;
Door de Almacht tot de glans van Neêrlands throon bestemd;
Wien Neêrland, wien Euroop, een reiner hulde wijden,
Dan 't kroon- en sceptergoud, dat hand en schedel klemt:
Rechtmatig Erfgenaam van Hollands vrijheidstichter;
Als Hy, de liefde, en wensch, en steun van 't Vaderland:
Dien maalt geen kunststaal af, geen aangeblazen Dichter,
Maar de indruk in het hart dat voor zijn deugden brandt.

1815. B.

OP

OP DE BEELTENIS VAN HARE KONINKLIJKE MAJESTEIT.

Zoo 't dulden van de zorg, den weêrſpoed, de onderdrukking,
Ooit teedren indruk liet op 't vrouwlijk zacht gelaat,
Wie, Neêrland, ziet dit beeld dan knielende in verrukking,
Waarin zich 't ſombre hart by kalme vreugd verraadt?
WILMINE, ja, gy leedt, als Moeder, Zuster, Gade;
Geen kroon vergeldt u dit, geen glorie van uw kroost.
Maar, 't zij gy 't purper drukt, of in uw tranen baadde,
In God berust uw ziel, in Jezus is uw troost.

1815. B.

BY DE BEELTENIS VAN ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID, DEN HEERE PRINSE VAN ORANJE.

Geen Wal- geen Stedekroon, noch gouden loverkranſen;
Geen lauwren voor dit hoofd vol Veld- en Staatsbeleid!
De hoop van Nederland, de Legerſchrik der Franſchen,
Eischt lof noch zegepronk, maar hartendankbaarheid.
Wiens kinderlijke wieg moest hobblen op de baren,
Uit huis en erf geſchopt door dolle woeſtaardy,
Keert, opgekweekt in 't leed, gehard in krijgsgevaren,
En ſchenkt zijn arm en bloed, en ſtrijdt ons nakroost vrij.
Bataven, hier geen lof, geen zuil, of gloriepenning!
Neen, ſmelt in tranen weg van loutre dankerkenning!

1815. B.

BY

BY DE AFBEELDING VAN ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID, PRINS FREDERIK.

Aan Pallas heiligdom door 't Krijgsrumoer onttogen,
Streeft FREDRIK naar de ſchool van Mavors bloedig veld;
En haalt de Glorie in, zijn' naam vooruitgevlogen,
Door meer dan 't geen die naam 't verwachtend Neêrland ſpelt.
Bataven, juicht, ô juicht! gy hebt uw' MAURITS weder,
En, aan zijns broeders zij', dien FREDRIK, u zoo waard:
De Dwangzucht ſtort op nieuw voor beider ſlagen neder,
En Holland dankt zich-zelf aan hun verwinnend zwaard.

1815. B.

BY

BY DE AFBEELDING VAN HARE KONINKLIJKE HOOGHEID, PRINCESSE WILHELMINA FREDERIKA LOUISA CHARLOTTE MARIANNE.

De lieve onnoozelheid en kinderlijke lach
Zijn dierbaar voor 't gemoed, en lust van hart en oogen.
Groei, minlijk Telgjen, groei by throon en Rijksgezag,
Maar nooit door d' aardſchen droom begoocheld of bedrogen!
Wees ſteeds ons troetelkind om meer dan ſchoonte of macht!
Wees wat uw Moeder is en Neêrland ſteeds zal blijven!
De Godheid hoort dees beê, zy voegt uw Voorgeſlacht,
Door eer- noch praalzucht groot, maar deugd en Krijgsbedrijven.

B.